

Dane statystyczne dotyczące aktów oskarżenia skierowanych w sprawach czynów popełnionych w okresie stanu wojennego.

Lp.	Oddziałowa Komisja	Internowania dot. Komendantów MO		Inne		Razem
		Numer aktu oskarżenia	suma	Numer aktu oskarżenia	suma	
-	-					-
1	Białystok	315; 331	2	144; 173	2	4
2	Gdańsk	307	1	52; 75; 85; 98; 117; 123; 126; 140; 145; 154; 157; 160; 176; 197; 198; 203; 206; 229; 232; 241; 253; 255; 256; 263; 272; 273; 275	27	28
3	Katowice			5; 72; 77; 107; 139; 161; 184; 233; 262	9	9
4	Kraków			152; 170	2	2
5	Lublin			-	-	
6	Łódź			242	1	1
7	Poznań	305; 308;; 317	3	28; 116; 182; 324	4	7
8	Rzeszów	175; 320; 329	3	-	-	3
9	Szczecin	258; 280; 328, 332,333, 337	6	151; 158; 169; 191; 225	5	11
10	Warszawa			276; 314; 322; 327	4	4
11	Wrocław			26; 41; 99; 127; 148; 166; 190; 195; 207; 216; 238; 239	12	12
Suma			15		66	81

Prokuratorzy Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – IPN skierowali **81** aktów oskarżenia dotyczących czynów popełnionych w okresie stanu wojennego (13.12.1981-22.07.1983) przeciwko **136** osobom.

Wyrok	ilość
Skazano	36 osób
Umorzono postępowanie ze względu na przedawnienie karalności	39 osób
Umorzono postępowanie z powodu amnestii	40 osób
Umorzono postępowanie z powodu śmierci oskarżonego	8 osób
Uniewinniono	8 osób

Nie wydano wyroków	5 osób
Razem	136

Opracowała Anna Bilińska – Gut dnia 24.11.2016 r.

Akty oskarżenia w sprawach dotyczących stanu wojennego.

l.p.	Sygnatury śledztw	Numer aktu oskarżenia według kolejności ze strony internetowej IPN, a więc według daty jego skierowania oraz nazwa i opis aktu oskarżenia
1	S 14/00/ZK Sn 1/01/Zk/Ka	<p>Numer 5. Akt oskarżenia przeciwko Barbarze W.</p> <p>W dniu 1 października 2001 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Sądu Rejonowego w Częstochowie akt oskarżenia przeciwko Barbarze W., oskarżonej o to, że w okresie od grudnia 1981 r. do czerwca 1984 r. w Lublińcu, Częstochowie i Darłównie przekroczyła przysługujące jej, jako funkcjonariuszowi Wydziału Śledczego Służby Bezpieczeństwa KWMO w Częstochowie uprawnienia wobec osób internowanych i zatrzymanych, poprzez naruszenie nietykalności cielesnej i godności osobistej tych osób, zmuszanie ich groźbą do składania wyjaśnień, jak też podjęcia współpracy ze Służbą Bezpieczeństwa, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i inne.</p> <p>Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2003 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie uznał oskarżoną winną, wymierzając jej łączną karę 2 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata.</p> <p>W dniu 19 stycznia 2005 roku w rozprawie apelacyjnej przed Sądem Okręgowym w Częstochowie, Sąd zgodnie z wnioskiem prokuratora umorzył postępowanie na podstawie ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>

2	S 40/01/Zk Sn 298/01/Zk/Wr	<p>Numer 26. Akt oskarżenia przeciwko Jerzemu H.</p> <p>W dniu 19 grudnia 2002 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu akt oskarżenia przeciwko Jerzemu H., oskarżonemu o to, że w okresie od grudnia 1981 do końca 1986 roku na terenie jednego z dolnośląskich miast jako funkcjonariusz SB KWMO, działając wspólnie z dwoma innymi oficerami SB znęcał się fizycznie i moralnie nad zatrzymanymi członkami Związku Zawodowego „Solidarność” w ten sposób, że bił ich pięściami i kopał po całym ciele, wykręcał ręce do tyłu, dusił zakładając na twarz maskę przeciwgazową z zablokowanym dopływem powietrza, porażał prądem elektrycznym, bił pałką milicyjną po rękach i stopach, groził pozbawieniem życia oraz znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. o przestępstwo z art. 184 § 1 kk w zb. z art. 156 § 1 kk w zw. art. 10 § 2 kk.</p> <p>Wyrokiem z dnia 05 listopada 2003 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uznał oskarżonego Jerzego H. winnym popełnienia zarzucanych mu aktem czynów i wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Wyrokiem z dnia 27 lipca 2004 roku Sąd Okręgowy w Świdnicy, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu zapadły wobec Jerzego H.</p> <p>Obrońca oskarżonego w dniu 22 września 2004 r. złożył kasację od wyroku Sądu Okręgowego.</p> <p>Dnia 5 czerwca 2005 r. Sąd Najwyższy postanowił w pierwszej części skierowanej kasacji pozostawić ją bez rozpoznania jako „niedopuszczalną”, a w drugiej części uznał ją za „oczywiście bezzasadną”.</p>
3	S 23/01/Zk Sn 357/01/Zk/Po	<p>Numer 28. Akt oskarżenia przeciwko Janowi D., Julianowi K., Mirosławowi T., Henrykowi N.</p> <p>W dniu 9 stycznia 2003 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu skierował do Sądu Rejonowego w Koninie akt oskarżenia przeciwko Janowi D., Julianowi K., Mirosławowi T., Henrykowi N. oskarżonym o to, że w latach 1981 – 1985, będąc funkcjonariuszami Służby Bezpieczeństwa wykonującymi czynności służbowe w ramach postępowań karnych prowadzonych przeciwko członkom NSZZ Solidarność znęcali się psychicznie i fizycznie nad zatrzymanymi w ten sposób, że w trakcie wielogodzinnych przesłuchań znieważali ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, demonstrując broń palną grozili pozbawieniem życia, zadawali uderzenia pięściami, pałką milicyjną oraz kopali po całym ciele, przykuwali kajdankami za ręce i nogi do kaloryfera oraz zmuszali do stania bez odzieży w otwartym oknie przy kilkustopniowym mrozie, tj. o przestępstwo z art. 184 § 1 kk i inne.</p> <p>Wyrokiem z dnia 3 września 2004 roku Sąd Rejonowy w Koninie uznał oskarżonych winnych popełnienia zarzucanych im aktem oskarżenia czynów i wymierzył kary:</p> <p>Janowi D. 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, Mirosławowi T. 2 lat pozbawienia wolności, Julianowi K. 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności Henrykowi N. 1 rok pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem kary na okres na 4 lat.</p> <p>Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2005 roku Sąd Okręgowy w Koninie zmienił wyrok Sądu Rejonowego.</p> <p>Jan D. – kara łączna 2 lat pozbawienia wolności, Mirosław T. – kara łączna 1 roku i 8 miesięcy lat pozbawienia wolności, Julian K. – kara łączna 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, Henryk N. - 1 rok pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem kary na okres na 4 lat.</p> <p>Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2007 roku Sąd Rejonowy w Koninie wobec skazanego Jana D. zawiesił warunkowo wymierzoną karę.</p>

4	S 80/01/ZK Sn323/02/Zk/Wr	<p>Numer 41. Akt oskarżenia przeciwko Stanisławowi N. W dniu 30 czerwca 2003 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście akt oskarżenia przeciwko Stanisławowi N. oskarżonemu o to, że w dniu 31 sierpnia 1982r. we Wrocławiu, jako funkcjonariusz Wydziału III Służby Bezpieczeństwa w Komendzie Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej we Wrocławiu, działając wspólnie w porozumieniu z inną osobą, w celu naruszenia praw człowieka, wziął udział w pobiciu Mariana K., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowania obrażeń w postaci złamania ściany zatoki szczękowej prawej, naruszając czynności narządów ciała na czas powyżej siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 2.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Wyrokiem z dnia 1 września 2004 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia umorzył postępowanie przeciwko Stanisławowi N. na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii, przyjmując że oskarżony dopuścił się czynu z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk i inne. Sąd uznał że oskarżony nie tyle sam dopuścił się wymienionego w akcie oskarżenia czynu, co kierował jego popełnieniem. Czyn ten zakwalifikowano jako kierowanie osobami, które dopuściły się pobicia.</p>
5	S 117/02/Zk Sn89/03/Zk/Gd	<p>Numer 52. Akt oskarżenia przeciwko Henrykowi W., Henrykowi S., Grzegorzowi K. W dniu 19 grudnia 2003 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko Henrykowi W., Henrykowi S., Grzegorzowi K., oskarżonym o to, że w dniu 13 grudnia 1981 roku w Toruniu działając jako funkcjonariusze publiczni Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu, działając wspólnie i w porozumieniu, wykonując polecenie Komendanta KWMO w Toruniu o internowaniu działaczki NSZZ „Solidarność” Alicji K. nie dopełnili swoich obowiązków w ten sposób, iż nie doręczyli osobiście pokrzywdzonej decyzji o internowaniu w momencie zatrzymania, wbrew przepisom § 3 ust.3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1981 roku w sprawie zasad postępowania w sprawach o internowanie obywateli polskich i nie poinformowali jej o celu podjętych działań, a następnie przekroczyli swoje uprawnienia biorąc udział w pobiciu Alicji K. oraz członków jej rodziny, bijąc ich pięściami po twarzy, rękami po całym ciele, pałką milicyjną po głowie, kopiąc i używając gazu obojętnego, tym samym narażając pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutków w postaci naruszenia czynności ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk i art. 231 §1 kk i inne.</p> <p>Wyrokiem z dnia 8 lutego 2006 roku Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie przeciwko ww. w oparciu o przepisy art.1 ust.1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p> <p>Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2007 roku Sąd Okręgowy w Toruniu utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 8 lutego 2006 roku.</p>
6	S 87/01/Zk Sn 142/02/ZKka	<p>Numer 72. Akt oskarżenia przeciwko Markowi Ł. W dniu 30 września 2004 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Sądu Rejonowego w Częstochowie akt oskarżenia przeciwko Markowi Ł. oskarżonemu o to, że w okresie od 1982 roku do 1984 roku w Częstochowie będąc funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że w trakcie prowadzonych przesłuchań używał gróźb, celem zmuszania przesłuchiwanym osób do złożenia kreślonych wyjaśnień tj. o przestępstwo z art. 231 §1 kk i inne.</p> <p>Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2006 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.</p>

		<p>Wyrokiem z dnia 3 listopada 2006 roku Sąd Okręgowy w Częstochowie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 26 kwietnia 2006 roku.</p> <p>Wyrokiem z dnia 8 maja 2007 roku Sąd Najwyższy uwzględnił kasację prokuratora Głównej Komisji i uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 26 kwietnia 2006 roku oraz wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2006 roku.</p> <p>Jednocześnie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p>Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2007 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie umorzył postępowanie na zasadzie art.17 § 1 pkt. 10,11 7kpk w zw. z art. 1 ust.1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>
7	S 34/04/ZK Sn178/04/Zk/Gd	<p>Numer 75. Akt oskarżenia przeciwko Romanowi S.</p> <p>W dniu 18 października 2004 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko Romanowi S. oskarżonemu o to, że w dniu 1 maja 1982 roku w Toruniu, będąc funkcjonariuszem Komendy Miejskiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu przekroczył przysługujące mu w zakresie użycia środków przymusu bezpośredniego uprawnienia, w ten sposób, że bez powodu zadał zatrzymanemu Cezaremu M. i Mariuszowi G. kilkanaście uderzeń pałką, milicyjną po nogach i plecach, tj. o przestępstwo z art. 231§1 kk i inne.</p> <p>Wyrokiem z dnia 23 listopada 2004 roku Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie przeciwko Romanowi S. na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii..</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji skierował apelację do Sądu Okręgowego w Toruniu. Dnia 8 lipca 2005 r. Sąd Okręgowy w Toruniu utrzymał w mocy wyrok pierwszej instancji.</p>
8	S 122/01/Zk Sn 131/02/Zk/Ka	<p>Numer 77. Akt oskarżenia przeciwko Witoldowi K.</p> <p>W dniu 25 listopada 2004 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie akt oskarżenia przeciwko Witoldowi K. oskarżonemu to, że w okresie od 16 grudnia 1981 roku do 20 stycznia 1982 roku w Katowicach i Gliwicach, pełniąc funkcję Zastępcy Wojskowego Prokuratora Garnizonowego w Gliwicach i dowódcy grupy prokuratorów wykonujących obowiązki służbowe na terenie Katowic, wykonując czynności procesowe w toku śledztwa Pg Śl- II- 7/81 i bezpośrednio kierując jego prowadzeniem, nie dopełnił obowiązków służbowych i działał na szkodę interesu wymiaru sprawiedliwości oraz interesu prywatnego pokrzywdzonych, utrudniając postępowanie karne w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej przez sprawców, którzy w dniu 16 grudnia 1981 roku strzelali do strajkujących górników na terenie KWK „Wujek” w Katowicach, w ten sposób, że nie dopełnił ustawowego obowiązku wyjaśnienia okoliczności sprawy, wykrycia sprawcy przestępstwa oraz zebrania i utrwalenia dowodów dla sądu, nie przeprowadzając w toku śledztwa niezbędnych czynności procesowych, tj. o przestępstwo z art. 231§1 kk i inne.</p> <p>Zarządzeniem z dn. 9 grudnia 2004 Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie skierował sprawę na posiedzenie „w przedmiocie rozważenia umorzenia postępowania karnego”.</p> <p>Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 24 lutego 2005 r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 15 ustawy z dn. 6 czerwca 1997 r. „Przepisy wprowadzające Kodeks Karny” i w zw. z art. 105 § 1 pkt 3 kk z 1969 r. „umorzył – z uwagi na przedawnienie karalności – śledztwo przeciwko Witoldowi K., uznając iż czyn ten nie stanowi „zbrodni komunistycznej” w rozumieniu art. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN – KŚZpNP</p> <p>Prokurator wniósł w dniu 3 marca 2005 r., zażalenie na powyższe postanowienie sądu</p> <p>Sąd Najwyższy po rozpatrzeniu zażalenia prokuratora wydał postanowienie w dniu 5 lipca 2005 r., w którym postanowił zaskarżone postanowienie uchylić.</p> <p>W dniu 28 lipca 2005 r. prokurator sporządził uzupełniony zgodnie z Zarządzeniem Prezesa Wojewódzkiego Sądu Okręgowego z dnia 21</p>

		lipca 2005 r. – akt oskarżenia przeciwko Witoldowi K. Postanowieniem z dnia 22 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, z uwagi na przedawnienie karalności zarzuczonego mu czynu. Postanowienie stało się prawomocne 30 listopada 2010 r.
9	S 151/04/ZK Sn 89/05/Zk/Gd	Numer 85. Akt oskarżenia przeciwko Zbigniewowi P. W dniu 11 kwietnia 2005 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko Zbigniewowi P. oskarżonemu to, że w dniu 1 maja 1982 roku w Toruniu, jako funkcjonariusz Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu, znęcał się fizycznie nad zatrzymanym Andrzejem Janem M., w ten sposób, że szarpiąc go za rękę wepchnął do pokoju, gdzie bez powodu uderzył pokrzywdzonego dwa razy pięścią w szczękę oraz próbował zadać dalsze ciosy, naruszając w ten sposób jego nietykalność cielesną i przekraczając swoje uprawnienia służbowe, w zakresie stosowania przymusu bezpośredniego tj. o przestępstwo z art. 207§1kk i inne. Wyrokiem z dnia 22 września 2005 roku Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie na zasadzie art.1 ust.1 Ustawy z dnia 7.12.1989 roku o amnestii.
10	S 8/05/Zk Sn 148/05/Zk/Gd	Numer 98. Akt oskarżenia przeciwko Jackowi P. W dniu 5 września 2005 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko Jackowi P. oskarżonemu to, że w dniu 1 maja 1982 roku w Toruniu, jako funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej działając wspólnie i w porozumieniu z innymi funkcjonariuszami przekroczył przysługujące mu uprawnienia w zakresie warunków użycia środków przymusu bezpośredniego, tj. pałki gumowej, w ten sposób, że wziął udział w pobiciu zatrzymanego, gdy ten był przeprowadzany z samochodu milicyjnego do budynku KMMO w Toruniu i polecono mu przebiegać przez utworzony szpaler funkcjonariuszy, którzy w tym czasie zadawali zatrzymanemu wielokrotne uderzenia pałkami po całym ciele, tj. o przestępstwo z art. 231 §1kk i inne. W dniu 14 października 2005 roku Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu na mocy art.1 ust 1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.
11	S 19/04/Zk Sn 367/04/ZK/Wr	Numer 99. Akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi M. S 19/04/Zk W dniu 28 października 2005 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi M. oskarżonemu o to, że : w okresie od sierpnia 1982 do 1988 roku we Wrocławiu, jako funkcjonariusz KW MO na stanowisku inspektora, a następnie jako funkcjonariusz SB w Wydziale V b. Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Spraw Wewnętrznych we Wrocławiu, a zarazem funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, w celu uzyskania od Eugeniusza M. określonych zeznań i zmuszenia go do współpracy z organami bezpieczeństwa, znęcał się nad nim psychicznie poprzez poddawanie pokrzywdzonego wielokrotnym, nie utrwalonym protokolarnie przesłuchaniom, podczas których namawiał go do podjęcia współpracy z organami bezpieczeństwa, wyzywał go słowami wulgarnymi i obraźliwymi, groził mu pozbawieniem życia, tj. o przestępstwo z art. 246 kk w zw. z art. 247 § 1 kk w zw. z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 11§2 kk i w zw. z art. 2 ust.1 i 2 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP. Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2008 roku Sąd Rejonowy Wrocław – Śródmieście zawiesił postępowanie przeciwko Ryszardowi M. z uwagi na stan zdrowia oskarżonego. W dniu 3 czerwca br. postępowanie przeciwko Ryszardowi M zostało umorzone, postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia, wobec ustalenia, że oskarżony zmarł.

12	S 97/05/Zk Sn 131/02/Zk/Ka	<p>Numer 107. Akt oskarżenia przeciwko Januszowi B., Romanowi T.</p> <p>W dniu 11 stycznia 2006 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie akt oskarżenia przeciwko Januszowi B. i Romanowi T. Janusz B. został oskarżony o to, że w okresie od 17.12.1981 roku do 20.01.1982 roku w Katowicach i Gliwicach pełniąc funkcję prokuratora WPG w Gliwicach nie dopełnił obowiązków służbowych i działał na szkodę interesu wymiaru sprawiedliwości oraz interesu prywatnego pokrzywdzonych, utrudniając postępowanie karne prowadzone w sprawie pacyfikacji KWK „Wujek” w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej przez sprawców, którzy w dniu 16.12.1981 roku strzelali do strajkujących górników na terenie tej kopalni, tj. o przestępstwo z art.231 §1 kk i inne.</p> <p>Roman T. został oskarżony o to, że w styczniu 1982 roku w Gliwicach, pełniąc funkcję szefa WPG w Gliwicach przekroczył przysługujące mu uprawnienia i wydał prokuratorowi prowadzącemu śledztwo – w sprawie pacyfikacji KWK „Wujek” polecenie, by ten, wbrew ustawowemu obowiązkowi, nie zarządził doręczenia pokrzywdzonym odpisu postanowienia o umorzeniu tego postępowania, przez co działał na szkodę interesu prywatnego poszkodowanych, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i inne.</p> <p>19 listopada 2004 r. prokurator wydał postanowienie o wyłączeniu ze śledztwa w sprawie dotyczącej udzielenia przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego pomocy, w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, sprawcom przestępstw popełnionych w dniu 16 grudnia 1981 r. w Katowicach podczas pacyfikacji kopalni KWK „Wujek” - materiałów dotyczących Janusza B. i Romana T., którym wprawdzie postawiono zarzuty w toku prowadzonego śledztwa, ale w ocenie prokuratora należało w przypadku tych dwóch podejrzanych, skierować do sądu wnioski o umorzenie śledztwa na podstawie ustawy z dnia 7 grudnia 1989 r. o amnestii. Wniosek taki został sporządzony przez prokuratora tego samego dnia.</p> <p>Wojskowy Sąd Okręgowy nie przychylił się jednak do wniosku prokuratora, natomiast dnia 11 lutego 2005 r. wydał postanowienie, na mocy którego umorzył śledztwo przeciwko Januszowi B. i Romanowi T., z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanych im czynów. Zażalenie na powyższe postanowienie wnieśli zarówno prokurator jak i pokrzywdzona Janina S.</p> <p>Sąd Najwyższy w dniu 5 lipca 2005 r., uchylił zaskarżone postanowienie z dn. 11 lutego 2005 r. i ponownie przekazał sprawę do rozpatrzenia Sądowi Okręgowemu w Warszawie, w celu rozpoznania wniosku prokuratora w przedmiocie zastosowania wobec oskarżonych przepisów dotyczących amnestii.</p> <p>Akt oskarżenia w powyższej sprawie został sporządzony dopiero w styczniu 2006 r.</p> <p>W dniu 15 maja 2007 r. Sąd Okręgowy wydał postanowienie na mocy którego zawiesił postępowanie przeciwko Romanowi T. Postanowieniem z dnia 22 listopada 2010 r. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie przeciwko Januszowi B. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, z uwagi na przedawnienie karalności czynu zarzuconego oskarżonemu. Postanowienie stało się prawomocne 30 listopada 2010 r.</p> <p>W dniu 5 czerwca 2013 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił podjąć postępowanie karne wobec Romana T., a następnie umorzył je ze względu na przedawnienie karalności (art. 17 § 1 pkt. 6 kpk)</p>
13	S 145/02/Zk Sn 67/03/Zk/Po	<p>Numer 116. Akt oskarżenia przeciwko Leonowi W. i Zbigniewowi G.</p> <p>W dniu 28 kwietnia 2006 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu skierował do Sądu Rejonowego w Koninie akt oskarżenia przeciwko Leonowi W. i Zbigniewowi G.</p> <p>Leon W. został oskarżony o to, że w okresie od grudnia 1981 roku do 1986 w Koninie i Ostrowie Wlkp. będąc funkcjonariuszem Wydziału Śledczego Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Koninie, a następnie Wojewódzkiego Urzędu Spaw Wewnętrznych w Koninie, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi funkcjonariuszami, przekroczył swoje uprawnienia wobec zatrzymanych działaczy Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” i miejscowego Ruchu Oazowego w ten sposób, że znieważał ich słowami wulgarnymi, kierował pod ich adresem groźby pozbawienia życia, groził użyciem broni oraz bił pięścią po głowie oraz pałką milicyjną po rękach, plecach i piętach, tj. o przestępstwo z art. 184 § 1 kk z 1969 r. i inne.</p> <p>Zbigniew G. został oskarżony o to, że w okresie od marca 1985 roku do kwietnia 1985 roku w Koninie jako funkcjonariusz Wydziału</p>

		<p>Kryminalnego Wojewódzkiego Urzędu Spaw Wewnętrznych w Koninie, działając wspólnie i w porozumieniu z funkcjonariuszami Leonem W. oraz inną osobą znęcał się psychicznie i fizycznie nad pozbawionym wolności działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, w ten sposób, że bił go rękoma po głowie i żebrach i brzuchu, nadto zadawał uderzenia pałąk milicyjną po piętach, kopał go obutą nogą po całym ciele, wbijał mu szpilki pod paznokcie, groził pobiciem oraz znieważał go słowami wulgarnymi, tj. o przestępstwo z art.184 § 1 kk z 1969 r.</p> <p>Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2007 roku Sąd Rejonowy w Koninie skazał oskarżonych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Leona W. na łączną karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, - Zbigniewa G. na karę 1 roku pozbawienia wolności. <p>Od wyroku Sądu Rejonowego apelację złożyli obrońcy obu oskarżonych. Prokurator wniósł o oddalenie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.</p> <p>Sąd Okręgowy w Koninie wyrokiem z dnia 18 września 2007 r., uchylił w całości wyrok Sądu Rejonowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.</p> <p>Sąd Rejonowy w Koninie, w dniu 29 czerwca 2010 r. wydał wyrok ,na mocy którego umorzył postępowanie karne wobec Leona W. w zakresie części czynów zarzuconych oskarżonemu, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 11 kpk w zw. z art. 1 ust. 1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 r., „O amnestii” oraz na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art. 105 § 1 pkt. 3 kk z 1969 r. w zw. z art. 4 ust. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o IPN- KŚZpNP.</p> <p>Sąd uznał jednak Leona W. winnym popełnienia przestępstwa z art. 184 § 1 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 pkt. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1989 r. o IPN – KŚZpNP i skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na 4 lata i grzywnę w wysokości 5000 zł.</p> <p>Zbigniew G. został uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa.</p> <p>W sprawie nie wnoszono apelacji, wyrok jest prawomocny.</p>
14	S 9/01/Zk Sn 266/01/Zk/Gd	<p>Numer 117. Akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi B., Reinholdowi B., Andrzejowi G., Józefowi G., Jerzemu R., Edwardowi W., Janowi W.</p> <p>W dniu 28 kwietnia 2006 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Kwidzynie akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi B., Reinholdowi B., Andrzejowi G., Józefowi G., Jerzemu R., Edwardowi W., Janowi W. – byłym funkcjonariuszom Służby Więziennej oskarżonym o popełnienie przestępstw stanowiących zbrodnie komunistyczne, a polegających na utrudnianiu prowadzonego w latach 1982-1983 postępowania karnego, dotyczącego pobić w dniu 14 sierpnia 1982 roku w Ośrodku Odosobnienia w Kwidzynie kilkudziesięciu osób internowanych podczas tłumienia ich protestu.</p> <p>Oskarżonym zarzuca się składanie fałszywych zeznań i udzielenie pomocy sprawcom pobić w uniknięciu odpowiedzialności karnej, tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 i inne.</p> <p>Postanowieniem z dnia 17 listopada 2006 roku Sąd Rejonowy w Kwidzynie umorzył postępowanie przeciwko oskarżonym na podstawie art.1 ust.1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii w zw. z art.17 § 1 pkt.11 kpk.</p>

15	S 96/04/Zk Sn 87/05/Zk/Gd	<p>Numer 123. Akt oskarżenia przeciwko Jerzemu Z., Krzysztofowi Ż., Lechowi R., Zbigniewowi P. i Januszowi H.</p> <p>W dniu 5 czerwca 2006 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko byłym funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu: Jerzemu Z., Krzysztofowi Ż., Lechowi R., Zbigniewowi P. i Januszowi H. oskarżonym o to, że: w dniach 29 – 30 kwietnia 1982 r. działając wspólnie i w porozumieniu dopuścili się zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec: Jana D., Andrzeja L., Aleksandra J., Piotra Ł., Gerarda M. i Ryszarda S. – członków NSZZ „Solidarność” – kontynuujących działalność związkową na terenie – Zakładów Włókien Chemicznych „Chemitex – Elana” w Toruniu. Podejrzani znęcali się psychicznie nad pokrzywdzonymi w ten sposób, że podczas wielogodzinnych przesłuchań pozbawiali ich jedzenia i picia, a także grozili: pobiciem, pozbawieniem wolności, zwolnieniem z pracy, konfiskatą mienia, pozbawieniem władzy rodzicielskiej i zastosowaniem represji wobec ich najbliższych, a także znieważali ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, tj. o przestępstwo z art. 246 kk i inne.</p> <p>Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2008 roku Sąd Rejonowy w Toruniu uznał oskarżonych winnymi i wymierzył im kary: Jerzemu Z. – karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat oraz 800 zł grzywny, Krzysztofowi Ż. - karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat oraz 800 zł grzywny, Lechowi R. – za czyn opisany w punkcie V aktu oskarżenia wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat i 400 zł grzywny. Zbigniewowi P. – karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat oraz 1000 zł grzywny, Januszowi H. – karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat i 1400 zł grzywny.</p> <p>Apelację od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.</p> <p>Wyrokiem z dnia 1 lipca 2010 r. Sąd Okręgowy w Toruniu zmienił wyrok Sądu Rejonowego, w ten sposób, iż umorzył postępowanie wobec wszystkich oskarżonych na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk, w związku z przedawnieniem karalności.</p>
16	S 73/05/ZK Sn 295/05/Zk/Gd	<p>Numer 126. Akt oskarżenia przeciwko Waldemarowi M.</p> <p>W dniu 29 czerwca 2006 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Olecku akt oskarżenia przeciwko Waldemarowi M., oskarżonemu o to, że w marcu 1982 roku na terenie ośrodka odosobnienia dla kobiet w Gołdapi, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – kapitan służby bezpieczeństwa na stanowisku inspektora w Wydziale V Departamentu III MSW w Warszawie, przekroczył swoje uprawnienia wobec członka NSZZ „Solidarność” Joanny W. w ten sposób, że w celu nakłonienia internowanej Joanny W. do podjęcia współpracy z organami bezpieczeństwa PRL i przekazywania informacji dotyczących działalności wymienionej i innych znanych jej osób w NSZZ „Solidarność” groził w wypadku odmowy podjęcia współpracy, spowodowaniem zatrzymania i tymczasowego aresztowania przez organy ścigania przebywającego na wolności jej niepełnoletniego syna i osadzenia go w celi aresztu wspólnie z więźniami kryminalnymi, które to zachowanie nosiło cechy represji politycznych wobec wyżej wymienionej i było działaniem bezprawnym, na szkodę interesu publicznego go i prywatnego Joanny W., tj. o przestępstwa z art.231 § 1kk i inne.</p> <p>Postanowieniem z dnia 23 lipca 2008 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia umorzył postępowanie na podstawie art. 1 ust.1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p> <p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, złożył w dniu 26 sierpnia 2008 r. sprzeciw na postanowienie o umorzeniu postępowania.</p> <p>W dniu 25 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia ponownie umorzył postępowanie, zmieniając jednocześnie podstawę prawną na art. 17 § 1 pkt 6 kpk. Postanowienie sądu zostało uznane za słuszne.</p>

17	S 40/05/Zk Sn 75/06/Zk/Wr	<p>Numer 127. Akt oskarżenia przeciwko Bogdanowi M. W dniu 29 czerwca 2006 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego w Legnicy akt oskarżenia przeciwko Bogdanowi M., oskarżonemu o to, że w okresie od września 1982 do 20 kwietnia 1985 roku, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – inspektor Wydziału V Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Legnicy, działając samodzielnie oraz wspólnie z innymi funkcjonariuszami przekroczył swoje uprawnienia wobec osób pozbawionych wolności, znęcając się nad nimi fizycznie i psychicznie w ten sposób, że bił ich ręką po głowie i twarzy, groził zabójstwem oraz znieważał słowami wulgarnymi tj. o przestępstwa z art. 246 kk. i art.247 §1 kk. i art. 231 § 1 kk. i art.13 § kk. w zw. z art.151kk.z art.11§ 2 kk. oraz art.2 Ustawy z dnia 18.12.1998 roku o IPN – KŚZpNP.</p> <p>Sąd Okręgowy w Legnicy, po połączeniu przedmiotowej sprawy z inną prowadzoną przeciwko Bogdanowi M. wyrokiem z dnia 14 marca 2007 r. skazał go za trzy czyny polegające na znęcaniu się w połowie lat 80-tych nad działaczami ówczesnej opozycji na karę łączną 2 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności.</p> <p>Oskarżony wniósł apelację od powyższego wyroku w dniu 14 marca 2007 r.</p> <p>Dnia 12 lipca 2007 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu obniżył karę łączną do dwóch lat pozbawienia wolności i jej wykonanie zawiesił na okres próby lat pięciu. Orzeczenie uprawomocniło się w dniu wydania wyroku.</p>
18	S 55/05/ZK Sn 291/05/Zk/Ka	<p>Numer 139. Akt oskarżenia przeciwko Józefowi B. W dniu 13 listopada 2006 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Sądu Rejonowego w Katowicach akt oskarżenia przeciwko Józefowi B. oskarżonemu o to, że w dniu 16 grudnia 1981 roku w Katowicach, pełniąc funkcję dyrektora naczelnego Centralnego Ośrodka Informatyki Górnictwa i będąc tym samym funkcjonariuszem państwa komunistycznego, przekroczył swoje uprawnienia działając na szkodę interesu prywatnego w ten sposób, że złośliwie naruszając prawa pracownicze rozwiązał umowy o pracę z 13 pracownikami, za udział w 24 godzinnej akcji strajkowej, na podstawie przepisów nieobowiązującego jeszcze dekretu o stanie wojennym i bez podania konkretnej podstawy prawnej, a to z następującymi osobami: Mieczysławem C., Antonim Ch., Lesławem F., Pawłem G., Krystianem K., Ryszardem K., Jackiem M., Bogusławem S., Jerzym S., Michałem S., Andrzejem S., Ryszardem S. i Grażyną Z., tj. o przestępstwa z art. 231§ 1 kk. i art. 218 §1 kk. w zw. z art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 18.12.1998 roku o IPN – KŚZpNP.</p> <p>W dniu 18 października 2010 r. Sąd Rejonowy Katowice- Zachód, wydał wyrok uniewinniający Józefa B. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Prokurator uznał, po zapoznaniu się z treścią uzasadnienia wyroku, iż wnoszenie apelacji od tego wyroku byłoby bezcelowe, ponieważ ustalenia sądu oraz ich ocena prawna nie budzą większych wątpliwości i chociaż w pewnym zakresie można by podjąć z nimi polemikę, to i tak końcowy wniosek sprowadza się do bezspornego faktu, iż zarzucany oskarżonemu czyn uległ przedawnieniu. Wyrok jest prawomocny</p>
19	S 54/06/Zk Sn 238/06/Zk/Gd	<p>Numer 140. Akt oskarżenia przeciwko Jerzemu J. W dniu 27 listopada 2006 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko Jerzemu J., oskarżonemu o to, że w okresie od listopada 1982 roku do 1 października 1985 roku, będąc funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu, działając wspólnie i z innymi funkcjonariuszami, przekroczył swoje uprawnienia wobec Stefana K. któremu groził między innymi:</p>

		<p>pobiciem, zwolnieniem z pracy, skazaniem na wysoką karę, zmuszeniem do wyjazdu za granicę bez prawa powrotu, osadzeniem w celi z homoseksualistami, gdzie będzie gwałcony oraz znieważał go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, chcąc uzyskać w ten sposób określone informacje dotyczące kolportażu i druku prasy niezależnej oraz podziemnych struktur NSZZ „Solidarność”, tj. o przestępstwa z art.246 § 1kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP.</p> <p>Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2007 roku Sąd Rejonowy w Toruniu skazał oskarżonego na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat. Od wyroku tego apelację złożył obrońca Jerzego J. Została ona rozpatrzona przez Sąd Okręgowy w Toruniu, który w dniu 14 lutego 2008 roku uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 13 czerwca 2007 roku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.</p> <p>Sąd Rejonowy w Toruniu, dnia 10 września 2008 roku ponownie skazał oskarżonego, tym razem jednak na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata. Adwokat oskarżonego, 6 października 2008 r., wniósł apelację także od tego wyroku. Wyrokiem z dnia 5 lutego 2009 roku Sąd Okręgowy w Toruniu utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 10 września 2008 roku, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.</p> <p>Oskarżony przesłał do Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego, wniosek z dnia 29 czerwca 2009 r. o wniesienie kasacji od wyroku Sądu Okręgowego, na podstawie art. 521 kpk. Zgodnie z art. 45 ust. 10 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN – KŚZpNP, osobą właściwą do złożenia kasacji, jest Dyrektor Głównej Komisji ŚZpNP. Kasacja została przygotowana w dniu 28 września 2011 r. i przekazana do rozpatrzenia Sądowi Najwyższemu. W kasacji wnoszono o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w związku z przedawnieniem karalności czynu.</p> <p>Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2011 r. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego oraz utrzymany w nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 10 września 2008 r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 105 § 1 pkt 3 kk z 1969 r. w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN – KŚZpNP.</p>
20	S 21/05/ZK Sn 240/05/ZK/Bi	<p>Numer 144. Akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi S.</p> <p>W dniu 29 grudnia 2006 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Białymstoku skierował do Sądu Rejonowego w Białymstoku akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi S., oskarżonemu o to, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w okresie od 21 stycznia do 30 marca 1982 roku w Białymstoku będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego znęcał się moralnie i fizycznie nad tymczasowo aresztowanym Andrzejem R., działaczem związkowym w ten sposób, że w trakcie prowadzonych czynności w sprawie karnej przeciwko wymienionemu wyzywał go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wyśmiewał, poniżał oraz groził nieprzewidzianym w prawie zaostreniem odpowiedzialności karnej w związku z działalnością związkową pokrzywdzonego, a nadto przykuł Andrzeja R. w czasie jednego z przesłuchań do kaloryfera uniemożliwiając mu odmowę uczestnictwa w czynności procesowej oraz naruszał jego nietykalność cielesną uderzając go ręką w brzuch, czym w efekcie doprowadził do targnięcia się pokrzywdzonego w dniu 28.02.1982r. na własne życie, poprzez podjęcie próby powieszenia się Andrzeja R. w celi Aresztu - w okresie od 21 stycznia do 30 marca 1982 roku w Białymstoku będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego znęcał się moralnie nad tymczasowo aresztowanym Krzysztofem F., działaczem związkowym w ten sposób, że w trakcie prowadzonych czynności w sprawie karnej przeciwko wymienionemu wyzywał go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wyśmiewał jego uczucia religijne, poniżał oraz groził nieprzewidzianym w prawie zaostreniem odpowiedzialności karnej w związku z działalnością związkową pokrzywdzonego, tj. o przestępstwo z art.184 § 1 i 2 z 1969 r. w zw. z art. 2 pkt.1 Ustawy z dnia 18.12.1998 roku o IPN – KŚZpNP. <p>Wyrokiem z dnia 11 maja 2007 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku skazał oskarżonego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - za czyn I na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności - za czyn II na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. <p>Kara łączna z oba czyny została orzeczona w wymiarze 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy zasądził też od Andrzeja</p>

		<p>S. na rzecz Andrzeja R. kwotę 30 000 zł i na rzecz Krzysztofa F. kwotę 20 000 zł, w ramach zadośćuczynienia z ar. 448 kc jako formy rekompensaty finansowej na rzecz osób pokrzywdzonych zbrodniczymi działaniami państwa komunistycznego, jeżeli w wyniku tych działań zostały naruszone dobra osobiste.</p> <p>W dniu 22 czerwca 2007 r. apelacje od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku wniósł obrońca oskarżonego</p> <p>Wyrokiem z dnia 9 października 2007 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku na skutek wniesionej apelacji przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 11 maja 2007 roku – zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.</p> <p>Sąd Rejonowy w Białymstoku wydał w dniu 14 czerwca 2011 wyrok w na mocy którego umorzył postępowanie na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 kpk uznając, iż czyn zarzucony w pkt. 1 aktu oskarżenia nie stanowi przestępstwa z art. 184 § 2 kk z 1969 r., a wyczerpuje znamiona czynu opisanego w art. 184 § 1 dkk.</p> <p>W dniu 30 stycznia 2012 r. po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego Sąd Okręgowy w Białymstoku utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji.</p>
21	S 40/06/ZK Sn 212/06/Zk/Gd	<p>Numer 145. Akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi M.</p> <p>W dniu 28 grudnia 2006 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Kwidzynie akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi M., oskarżonemu o to, że w dniu 14 sierpnia 1982 roku w Kwidzynie jako funkcjonariusz Służby Więziennej po zakończeniu akcji przywracania porządku w związku z wystąpieniem internowanych na terenie miejscowego Ośrodka Odosobnienia, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w pobiciu Piotra B., uderzając go wielokrotnie pałką gumową w okolice nóg, pleców, ramion i głowy oraz kopiąc, szarpiąc i używając wobec niego siły fizycznej, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP.</p> <p>Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2007 roku Sąd Rejonowy w Kwidzynie umorzył postępowanie wobec oskarżonego na podstawie art.1 ust.1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii w zw. z art.17 § 1 pkt.11 pkt.</p>
22	S 33/06/ZK Sn 314/06/Zk/Wr	<p>Numer 148. Akt oskarżenia przeciwko Markowi Cz., Zbigniewowi Sz., Grzegorzowi J., Mirosławowi B., Leszkowi M., Alfredowi P. i Zygmunтови B.</p> <p>W dniu 22 grudnia 2006 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieście akt oskarżenia przeciwko Markowi Cz., Zbigniewowi Sz., Grzegorzowi J., Mirosławowi B., Leszkowi M., Alfredowi P. i Zygmunтови B., funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej, zarzucając im popełnienie przestępstw, polegających na złożeniu przez nich, jako funkcjonariuszy milicji, w celu naruszenia prawa człowieka, w okresie od września do października 1982 roku we Wrocławiu, w toku postępowań karnych prowadzonych przez Prokuratury Rejonowe dla Dzielnicy Wrocław – Stare Miasto i Wrocław - Psie Pole oraz Sąd Wojewódzki we Wrocławiu, przeciwko Markowi K., Bohdanowi K., Markowi Z., Zbigniewowi S. i Grzegorzowi Z. nieprawdziwych zeznań dotyczących udziału pokrzywdzonych w ulicznych demonstracjach w dniu 31 sierpnia 1982 roku, mimo iż nie byli świadkami postępowania pokrzywdzonych, tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN - KŚZpNP.</p> <p>Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2008 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia umorzył postępowanie wobec oskarżonych na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p> <p>Wyrokiem z dnia 12 marca 2009 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu, na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu, zmienił w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Sródmieście z dnia 3 czerwca 2008 roku kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonym (przyjmując, jak w akcie oskarżenia art. 233 § 1 kk w zw. z art.12 kk i art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN-KŚZpNP.</p>

23	S 160/05/ZK Sn 396/05/Zk/Sz	<p>Numer 151. Akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi M. W dniu 10 stycznia 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie skierował do Sądu Rejonowego w Koszalinie akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi M., oskarżonemu o to, że w okresie od 10 listopada do grudnia 1982 roku w Koszalinie, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi funkcjonariuszami Służby Bezpieczeństwa w Koszalinie, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że znęcał się fizycznie i psychicznie nad zatrzymanym, a następnie tymczasowo aresztowanym i pozostającym w przemijającym stosunku zależności członkiem organizacji niepodległościowej „Front Demokratyczny” Stanisławem D., poprzez bicie go rękami w tył szyi, łokciem pod żebra oraz kierowanie pod jego adresem gróźb bezprawnych, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art.207 § 1kk i w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP. Wyrokiem z dnia 4 listopada 2008 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Wyrokiem z dnia 3 marca 2009 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie, na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora IPN od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 4 listopada 2008 roku utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.</p>
24	S 104/05/ZK Sn 57/06/ZK/Kr	<p>Numer 152. Akt oskarżenia przeciwko Januszowi C. S 104/05/Zk W dniu 18 stycznia 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Krakowie skierował do Sądu Rejonowego w Końskich akt oskarżenia przeciwko Januszowi C., oskarżonemu o to, że w okresie od 16 maja do 30 sierpnia 1982 roku w Końskich, jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – Wydziału V Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Kielcach, przekroczył swoje uprawnienia, w ten sposób, że dwukrotnie groził przebywającemu w budynku Komendy Milicji Obywatelskiej w Końskich działaczowi Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” PSS Końskie Stanisławowi Ś. zabójstwem, a groźby te, z uwagi na okoliczności zdarzenia, wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o przestępstwo z art. 246 § 1 kk i art. 166 kk w zw. z art.10 § 2 kk i art. 58 kk z 19.04.1969 roku w zw. z art. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP. Wyrokiem dnia 20 lipca 2007 roku Sąd Rejonowy w Końskich skazał oskarżonego na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat. Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2008 roku Sąd Okręgowy w Kielcach uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 20 lipca 2007 roku i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Wyrokiem z dnia 20 listopada 2008 roku Sąd Rejonowy w Końskich uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. W dniu 28 stycznia 2009 r. prokurator Oddziałowej Komisji w Krakowie złożył apelację w tej sprawie, którą Sąd Okręgowy w Kielcach rozpatrzył w dniu 8 października 2009 r., utrzymując w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Końskich.</p>

25	S 126/06/ZK Sn 18/04/Zk/Gd	<p>Numer 154. Akt oskarżenia przeciwko Januszowi Ł. W dniu 12 lutego 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi Plutonu Liniowego Pułku Centralnego Podporządkowania ZOMO w Toruniu Januszowi Ł., oskarżonemu o to, że w dniu 1 maja 1982 roku w Toruniu stosował represje wobec zatrzymanego Dariusza B. w ten sposób, że bez powodu uderzył go kilkakrotnie pałką milicyjną w nogi, przekraczając uprawnienia służbowe w zakresie stosowania przymusu bezpośredniego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk, art. 157 § 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2008 roku Sąd Rejonowy w Toruniu, umorzył postępowanie wobec oskarżonego na zasadzie ary. 1 ust. 1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>
26	S 61/06/ZK Sn 268/06/Zk/Gd	<p>Numer 157. Akt oskarżenia przeciwko Markowi K. W dniu 19 lutego 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi Wydziału IV Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Toruniu Markowi K., oskarżonemu o to, że w okresie od 16 grudnia 1981 roku do 16 kwietnia 1986 roku w Toruniu, działając jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji przy wykonywaniu czynności operacyjnych w stosunku do Władysława Wołoszyna – ojca Domu Zakonnego Ojców Jezuitów w Toruniu – w ten sposób, że znęcał się nad nim psychicznie, zmuszał go do zaprzestania praktyk religijnych, wzbudzając u pokrzywdzonego lęk przed pobiciem lub porwaniem- w celu uzyskania informacji dotyczących działalności Duszpasterstwa Akademickiego, Domu Zakonnego Ojców Jezuitów i podziemnych struktur NSZZ „Solidarność”, tj. o przestępstwo z art. 246 kk i art. 194 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP. Postanowieniem z dnia 21 marca 2007 roku Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu na podstawie art. 1 ust.1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>
27	S 43/06/Zk Sn 272/06/Zk/Sz	<p>Numer 158. Akt oskarżenia przeciwko Antoniemu Dz. W dniu 26 lutego 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie skierował do Sądu Rejonowego w Koszalinie akt oskarżenia przeciwko Prezesowi Zarządu Spółdzielni Pracy Poligrafii i Rzemiosł Artystycznych „Intropol” w Koszalinie Antoniemu Dz., oskarżonemu o to, że w dniu 28 stycznia 1982 roku w Koszalinie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, iż zwolnił w trybie dyscyplinarnym bez uprzedniego uzyskania wymaganej zgody Rady Nadzorczej Spółdzielni Pracy Poligrafii i Rzemiosł Artystycznych „Intropol” w Koszalinie działacza Związku Zawodowego „Solidarność” Jerzego O. będącego członkiem tej rady, przy czym zwolnienie to było formą represji w związku z prowadzoną przez niego działalnością związkową, co stanowiło naruszenie prawa do zrzeszania się i swobodnej działalności w związkach zawodowych, czym dopuścił się popełnienia zbrodni komunistycznej na szkodę Jerzego O., tj. o przestępstwo z art. 246 kk z 1969 roku w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP. Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2007 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 1 ust. 1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>
28	S 82/06/Zk Sn 117/06/Zk/Gd	<p>Numer 160. Akt oskarżenia przeciwko Eugeniuszowi P. W dniu 2 kwietnia 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu Eugeniuszowi P. oskarżonemu o to, że w dniu 13 grudnia 1981 roku w Toruniu, dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej</p>

		<p>na stosowaniu represji w czasie wykonywania decyzji o internowaniu Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w Toruniu polegającej na niedopełnieniu obowiązków w ten sposób, że nie poinformował Anieli S. o internowaniu męża w związku z wprowadzeniem stanu wojennego, a następnie przekroczył swoje uprawnienia niszcząc drzwi wejściowe do werandy wyrabując w nich dziurę, drzwi wewnętrzne wybijając szybę i wylamując je oraz okno, a po wejściu do środka groził popełnieniem przestępstwa oraz zmuszał do określonego zachowania Anielę S., Mariolę S. i Przemysława S. grożąc im w sposób nieuzasadniony bronią palną, używając słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe w celu uzyskania informacji gdzie znajduje się Zbigniew S., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk, art. 191 § 1 kk i art.11 § 1 kk z zw. art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP.</p> <p>Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2007 roku Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie na zasadzie art. 1 ust. 1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>
--	--	--

29	S 101/04/Zk Sn 273/04/Zk/Ka	<p>Numer 161. Akt oskarżenia przeciwko Wojciechowi J., Tadeuszowi T., Stanisławowi K., Florianowi S., Czesławowi K., Emilowi K. Krystynie M.- M., Eugenii K., Tadeuszowi S.</p> <p>W dniu 16 kwietnia 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia akt oskarżenia przeciwko Wojciechowi J., Tadeuszowi T., Stanisławowi K., Florianowi S., Czesławowi K., Emilowi K., Krystynie M., Eugenii K., Tadeuszowi S.</p> <p>1) Wojciech J. oskarżony o to, że:</p> <p>I w okresie od 27 marca 1981 roku do 12 grudnia 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Prezes Rady Ministrów, Minister Obrony Narodowej oraz I Sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na kierowaniu zorganizowanym związkiem przestępczym o charakterze zbrojnym, w skład którego wchodził Stanisław K., Florian S., Tadeusz T., Czesław K. i inni, mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, poprzez nadzorowanie opracowywania projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy, administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,</p> <p>tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 1998, Nr 155, poz. 1016)</p> <p>II w dniu 12 grudnia 1981 r. w Warszawie będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, iż jako Prezes Rady Ministrów, Minister Obrony Narodowej oraz I Sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej chcąc aby Członkowie Rady Państwa podjęli działania na szkodę interesu publicznego i prywatnego nakłaniał ich do przekroczenia przysługujących im uprawnień poprzez uchwalenie w czasie trwania sesji Sejmu PRL, wbrew treści art. 31 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 22 lipca 1952 r. (Dz. U. z dnia 21 lipca 1976 r.)dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i</p>
----	--------------------------------	---

puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. art. 231 § 1 kk przy zast. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 1998, nr 155, poz. 1016);

III w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 31 grudnia 1982 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Prezes Rady Ministrów, Minister Obrony Narodowej oraz I Sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na kierowaniu związkiem przestępczym

o charakterze zbrojnym w skład którego wchodził Florian S., Czesław K., Tadeusz T. i inni, mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, poprzez egzekwowanie wykonywania nielegalnie wydanych dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego” „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”

tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

2) Tadeusz T. oskarżony o to, że:

I w okresie od 27 marca 1981 roku do 12 grudnia 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Sekretarz Komitetu Obrony Kraju, Główny Inspektor Obrony Terytorialnej, Wiceminister Obrony Narodowej wspólnie z Wojciechem J., Stanisławem K., Florianem S., Czesławem K. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, uczestniczył w opracowaniu projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy i administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

II w dniu 13 grudnia 1981 r. w Warszawie będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, iż jako Sekretarz Komitetu Obrony Kraju, Główny Inspektor Obrony Terytorialnej i Wiceminister Obrony Narodowej chcąc aby Członkowie Rady Państwa podjęli działania na szkodę interesu publicznego i prywatnego nakłaniał ich do przekroczenia

przysługujących im uprawnień poprzez uchwalenie w czasie trwania sesji Sejmu PRL, wbrew treści art. 31 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 22 lipca 1952 r. (Dz. U. z dnia 21 lipca 1976 r.) dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczaniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. art. 231 § 1 kk przy zast. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016);

III w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 31 grudnia 1982 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Sekretarz Komitetu Obrony Kraju, Główny Inspektor Obrony Terytorialnej i Wiceminister Obrony Narodowej wspólnie z Wojciechem J., Czesławem K., Florianem S. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działał w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, przez wykonywanie nielegalnie wydanych dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczaniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

3) Stanisław K. oskarżony o to, że:

w okresie od 27 marca 1981 roku do 18 października 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako I Sekretarz Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej wspólnie z Wojciechem J., Florianem S., Tadeuszem T., Czesławem K. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, uczestniczył w opracowaniu projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy i administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

4) Florian S. oskarżony o to, że:

I w okresie od 27 marca 1981 roku do 12 grudnia 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, Wiceminister Obrony Narodowej i członek Komitetu Obrony Kraju wspólnie z Wojciechem J., Stanisławem K., Tadeuszem T., Czesławem K. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, uczestniczył w opracowaniu projektów aktów normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy i administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

II w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 31 grudnia 1982 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, Wiceminister Obrony Narodowej i członek Komitetu Obrony Kraju wspólnie z Wojciechem J., Czesławem K. i Tadeuszem T. dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działał w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, przez wykonywanie nielegalnie wydanych dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

5) Czesław K. oskarżony o to, że:

I w okresie od 27 marca 1981 roku do 12 grudnia 1981 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Szef Wojskowych Służb Wewnętrznych oraz Minister Spraw Wewnętrznych wspólnie z Wojciechem J., Stanisławem K., Florianem S., Tadeuszem T. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, uczestniczył w opracowaniu projektów aktów

normatywnych oraz planów i harmonogramów działań organów władzy i administracji państwowej oraz mediów publicznych dotyczących nielegalnego wprowadzenia stanu wojennego,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

II w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 31 grudnia 1982 roku w Warszawie i na terenie Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego jako Minister Spraw Wewnętrznych wspólnie z Wojciechem J., Florianem S., Tadeuszem T. i innymi dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, że działając w zorganizowanym związku przestępczym o charakterze zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na pozbawianiu wolności poprzez internowanie i wykonywanie kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny wcześniej niekaralne oraz innych przestępstw przeciwko wolności, a nadto naruszaniu nietykalności cielesnej, tajemnicy korespondencji oraz praw pracowniczych obywateli polskich, głównie skupionych w ruchu społecznym związanym z NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”, przez wykonywanie nielegalnie wydanych dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016)

6) Emil K. oskarżony o to, że

7) Krystyna M. – M. oskarżona o to, że

8) Eugenia K. oskarżona o to, że

w dniu 13 grudnia 1981 roku w Warszawie, będąc funkcjonariuszami państwa komunistycznego – Członkami Rady Państwa, przekroczyli przysługujące im uprawnienia w ten sposób, że wspólnie z pozostałymi Członkami Rady Państwa uchwalili wbrew treści art. 31 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 lipca 1952 r. (Dz. U. z dnia 21 lipca 1976 r.) dekrety z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego” „o przebaczeniu i puszczeniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęli uchwałę z dnia 12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”, czym działali na szkodę interesu publicznego i prywatnego poprzez ograniczenie praw konstytucyjnych, a w szczególności ustanowienie podstaw do pozbawiania lub ograniczania wolności obywateli polskich

tj. o przestępstwo z art. 231§1 kk w zw. z art. 2 ust 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 1998, nr 155, poz. 1016)

9) Tadeusz S. oskarżony o to, że

w dniu 13 grudnia 1981 r. w Warszawie będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego dopuścił się zbrodni komunistycznej w ten sposób, iż jako Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości chcąc aby Członkowie Rady Państwa podjęli działanie na szkodę interesu publicznego i prywatnego nakłaniał ich do przekroczenia przysługujących im uprawnień poprzez uchwalenie w czasie trwania sesji Sejmu PRL, wbrew treści art. 31 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 22 lipca 1952 r. (Dz. U. z dnia 21 lipca 1976 r.) dekretów z dnia 12 grudnia 1981 roku: „o stanie wojennym”, „o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego”, „o przebaczeniu i puszczaniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń” oraz podjęcie uchwały z

12 grudnia 1981 roku „w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa”,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. art. 231 § 1 kk przy zast. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 1998, Nr 155, poz. 1016);

Postanowieniem z dnia 14 maja 2008 roku Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie wobec oskarżonej **Krystyny M. – M.** na podstawie art. 17 § 1 pkt. 5 kpk – z uwagi na śmierć oskarżonej.

Postanowieniem z dnia 22 września 2008 roku Sąd Okręgowy w Warszawie zawiesił postępowanie wobec oskarżonego **Emila K.**

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2008 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie, po wniesieniu zażalenia przez prokuratora na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 września 2008 roku w przedmiocie zawieszenia postępowania uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2009 roku Sąd Okręgowy w Warszawie na mocy art. 17 § 1 pkt 10 kpk umorzył postępowanie wobec oskarżonego **Tadeusza S.** stwierdzając iż oskarżony jest sędzią w stanie spoczynku, z uwagi na co sprawa tego oskarżonego została wyłączona do odrębnego postępowania. Zgodę na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego będzie musiał wydać najpierw sąd dyscyplinarny.

Postanowieniem z dnia 14 września 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zawiesił postępowanie wobec oskarżonego **Floriana S.** z uwagi na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania spowodowaną jego stanem zdrowia. Prokurator oddziałowej komisji po zapoznaniu się z orzeczeniem oraz dokumentacją medyczną odstąpił od wniesienia zażalenia na postanowienie sądu.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zwrócił się do oskarżyciela publicznego o uzupełnienie materiału dowodowego w postaci brakujących protokołów posiedzeń Biura Politycznego KC PZPR, w terminie do dnia 31 marca 2011 r. Prokurator Oddziałowej Komisji w Warszawie natychmiast po otrzymaniu postanowienia sądu podjął działania zmierzające do odnalezienia protokołów wskazanych przez sąd, jednak konieczne było zwrócenie się do sądu z wnioskiem o przedłużenie terminu wyznaczonego przez sąd do dnia 30 czerwca 2011 r.

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wyłączył do odrębnego postępowania sprawę oskarżonego **Wojciech J.**, ze względu na opinię biegłych, którzy orzekli, iż stan zdrowia oskarżonego nie pozwala mu na wzięcie udziału w

postępowaniu sądowym przez okres co najmniej 12 miesięcy. W związku z powyższym Sąd Okręgowy w dniu 8 sierpnia 2011 r. zawiesił postępowanie w sprawie.

W dniu 12 października 2011 r. zapadł wyrok w sprawie oskarżonego **Emila K.** Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 6 kpk – z uwagi na przedawnienie karalności popełnionego czynu. W dniu 6 marca 2012 r. wyrok stał się prawomocny.

W dniu 12 stycznia 2012 roku warszawski Sąd Okręgowy, uwzględniając wniosek IPN, wymierzył karę 2 lat w zawieszeniu b. szefowi MSW **Czesławowi K.** za udział w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym pod wodzą **Wojciecha J.** Sąd wymierzył mu karę 4 lat więzienia (obniżoną o połowę na mocy amnestii) i zawiesił jej wykonanie na 5 lat. Od tego samego zarzutu Sąd uniewinnił byłego I sekretarza KC PZPR **Stanisława K.** Z powodu przedawnienia, ale przy uznaniu winy, umorzono sprawę **Eugeniei K.**, byłej członkini Rady Państwa PRL, oskarżonej o przekroczenie uprawnień przez głosowanie za przyjęcie dekretów o stanie wojennym.

Sąd zgodził się z aktem oskarżenia pionu śledczego IPN, że stan wojenny przygotowano i wprowadzono niezgodnie z ówczesną konstytucją, a dokonała tego „grupa przestępcza o charakterze zbrojnym”, złożona z ludzi na najwyższych stanowiskach. Według sądu ten związek tworzyli generałowie: Wojciech J., Czesław **K.**, Florian S. oraz Tadeusz T.

Wyrok u nie doczekał kolejny oskarżony – gen. **Tadeusz T.**, były wiceminister obrony i sekretarz Komitetu Obrony Kraju. Zmarł w 2009 r. jako oskarżony.

W dniu 24 stycznia 2013 r. prokurator Oddziałowej Komisji w Katowicach złożył apelację od wyroku z dnia 12 stycznia 2012 r., wnosząc o jego uchylenie w części odnoszącej się do **Stanisława K.** i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie

Apelację od wyroku z dnia 12 stycznia 2012 r. wniósł także obrońca **Czesława K.**

W dniu 25 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał postanowienie o umorzeniu postępowania karnego przeciwko **Florianowi S.** na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 kpk. Oskarżony zmarł 11 marca 2013 r.

Obrońca oskarżonego **Czesława K.** złożył wniosek o zawieszenie postępowania karnego, w dniu 20 maja 2013 r. uzupełniając go o opinie biegłych, które miały potwierdzać zły stan zdrowia oskarżonego, nie pozwalający mu na wzięcie udziału w postępowaniu sądowym.

W dniu 27 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny W Warszawie wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania przeciwko **Czesławowi K.** Prokurator Głównej Komisji SZpNP złożył w dniu 31 maja 2013 r., zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny rozpatrzył sprawę **Stanisława K.**, i wyrokiem z dnia 3 czerwca 2013 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2013 r.

W dniu 13 czerwca 2013 r. Sąd Apelacyjny rozważył zażalenie prokuratora wniesione w dniu 31 maja 2013 r. w sprawie Czesława K. i postanowił nie przychylić się do wniosku prokuratora oraz przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia Sądowi Apelacyjnemu w innym składzie.

		<p>W dniu 1 października 2013 Sąd Apelacyjny postanowił utrzymać w mocy zażalone postanowienie.</p> <p>W dniu 2 grudnia 2013 r. Dyrektor Głównej Komisji skierował do Sądu Najwyższego kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 czerwca 2013 r. w sprawie przeciwko Stanisławowi K. wnosząc o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 czerwca 2013 r. oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2012 r. w części dotyczącej postępowania przeciwko Stanisławowi K. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w celu ponownego rozpoznania.</p> <p>W dniu 29 kwietnia 2014 r. Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów, wydał postanowienia na mocy którego oddalił kasację. Jeden z sędziów orzekających zgłosił zdanie odrębne do postanowienia, które było zbieżne z zarzutami zawartymi w kasacji Dyrektora Głównej Komisji i aprobowało poglądy prawne wyrażone w tejże kasacji uzasadniające konieczność jej uwzględnienia.</p> <p>Dnia 3 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, na wniosek prokuratora Głównej Komisji wydał postanowienie w sprawie przymusowego doprowadzenia oskarżonego Czesława K. po uprzednim jego zatrzymaniu, do Uniwersyteckiego centrum Klinicznego w gdańsku celem przeprowadzenia badania oskarżonego przez biegłych lekarzy. No postanowienie zażalenie złożył obrońca oskarżonego. Opinia sądowo-lekarska dotycząca Czesław K. został nadesłana do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, przez biegłych lekarzy w dniu 17 marca 2015 r.</p> <p>W dniu 2 kwietnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie wydał postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania przeciwko Czesławowi K., na które także wpłynęło zażalenie obrońcy oskarżonego.</p> <p>W dniu 15 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie wydał wyrok na mocy którego orzekł utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji z dnia 12 stycznia 2012 r. skazującego Czesława K.</p> <p>Obrońca oskarżonego w dniu 26 sierpnia 2015 r. skierował kasację do Sądu Najwyższego od wyroku o którym mowa. Prokurator odpowiedział na kasację w dniu 2 października 2015 r.</p> <p>Skazany Czesław K. zmarł w dniu 5 listopada 2015 r.</p> <p>W dniu 31 marca 2016 r. Sąd Najwyższy postanowił oddalić kasację obrońcy oskarżonego.</p>
30	S 39/05/ZK Sn 94/06/Zk/Wr	<p>Numer 166. Akt oskarżenia przeciwko Tadeuszowi K., Piotrowi M., Zdzisławowi S.</p> <p>W dniu 6 czerwca 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego w Legnicy akt oskarżenia przeciwko Tadeuszowi K., Piotrowi M. i Zdzisławowi S., oskarżonym o to, że:</p> <p>Tadeusz K. oskarżony jest o to, że:</p> <p><i>I.</i> w okresie od 17 do 24 marca 1983 roku w Polkowicach i Legnicy, jako kierownik sekcji nadzoru Wydziału Dochodzeniowo – Śledczego Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Legnicy, a zarazem funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, w celu uzyskania od Janusza R. określonych wyjaśnień znęcał się nad nim fizycznie i psychicznie w ten sposób, że poddawał go wielokrotnym przesłuchaniom, podczas których bił go rękami po głowie i twarzy, wyzywał słowami wulgarnymi i obelżywymi, przy czym zachowań tych dopuszczał się w czasie pozbawienia wolności pokrzywdzonego, wielokrotnie wzywał do Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Legnicy będącą w zaawansowanej ciąży jego żonę Krystynę R., którą również wzywał słowami wulgarnymi i obelżywymi, groził jej, że zostanie jej odebrana mająca wtedy 8 lat – córka Marzena, a dziecka, z którym była wówczas w ciąży, nie urodzi, przy czym z rozmów tych nie sporządził protokołów ani notatek, chcąc w ten sposób zmusić ją do udzielenia informacji o prywatnym życiu jej męża jego kontaktach z działaczami zdelegalizowanego przez ówczesne władze NSZZ „Solidarność”, które to zachowania w czasie ich popełnienia stanowiły czyny zabronione, tj. o przestępstwo z art. 246 kk w zw. z art. 247 § 1 kk w zw z art. 231§ 1 w zw z art. 11§2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP.</p>

II. w okresie od 19 stycznia do kwietnia 1983 roku w Lubinie i Legnicy będąc na stanowisku kierownika sekcji nadzoru Wydziału Dochodzeniowo- Śledczego Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Legnicy, a zarazem funkcjonariuszem państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, w celu uzyskania i nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku zapewnienia właściwego przebiegu postępowania z tytułu nadzoru nad czynnościami podległych mu funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej, w celu uzyskania od Stanisława Z. określonych wyjaśnień i informacji oraz podpisania niezgodnego z prawdą protokołu przesłuchania, znęcał się nad nim fizycznie i psychicznie w ten sposób, że bił go pięścią w twarz, groził zabójstwem, wyzywał go słowami wulgarnymi i obelżywymi, groził że „nieznani sprawcy” uprowadzą i zgwałcą jego żonę, nie reagował na bicie go przez innych funkcjonariuszy, przy czym czynów tych dopuszczał się w okresie pozbawienia wolności Stanisława Z., które to zachowania w czasie ich popełnienia stanowiły czyny zabronione, tj. o przestępstwo z art. 246 kk w zw. z art. 247 § 1 kk w zw z art.231§ 1 w zw z art. 11§2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP.

Piotr M. oskarżony jest o to, że:

III. w okresie od stycznia do kwietnia 1983 roku w Legnicy, jako funkcjonariusz Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Legnicy, a zarazem funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, w celu uzyskania od Stanisława Z. określonych wyjaśnień i informacji znęcał się nad nim fizycznie i psychicznie w ten sposób, że poddawał go wielokrotnym przesłuchaniom, podczas których bił go pałką po stopach aż do utraty przez pokrzywdzonego przytomności, kilkakrotnie uderzył go też krzesłem dębowym w tył głowy i kręgosłup, a po jednym z kolejnych przesłuchań działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma funkcjonariuszami, co do których stosowne materiały wyłączono do odrębnego postępowania, wywiózł Stanisława Z. samochodem służbowym do lasu, gdzie jeden z ww. funkcjonariuszy powiedział do pokrzywdzonego „koniec z Tobą” chcąc w ten sposób zastraszyć go jeszcze bardziej poprzez utwierdzenie w przekonaniu, że zostanie pozbawiony życia, wyzywał go słowami wulgarnymi i obelżywymi, przy czym zachowań tych dopuszczał się w czasie pozbawienia wolności Stanisława Z., które to zachowania w czasie ich popełnienia stanowiły czyny zabronione, tj. o przestępstwo z art. 246 kk w zw. z art. 247 § 1 kk w zw z art.231§ 1 w zw z art. 11§2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP.

Zdzisław S. oskarżony jest o to, że:

IV. 24 marca 1983 roku w Legnicy, jako funkcjonariusz Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Legnicy, a zarazem funkcjonariusz państwa komunistycznego, nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku zapewnienia właściwych warunków prowadzonego przez siebie przesłuchania podejrzanego Janusza R., w ten sposób, że nie zareagował na wejście do pomieszczenia, w którym prowadził wspomnianą czynność, funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, który użył w stosunku do osoby przesłuchiwanej nieuzasadnionej siły fizycznej w postaci uderzenia kolanami w podbrzusze, co naraziło przesłuchiwanego na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz nie udzielił pomocy Januszowi R. mogąc jej udzielić bez narażenia siebie na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, które to zachowania w czasie ich popełnienia stanowiły czyny zabronione, tj. o przestępstwa z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 162 § 1 kk w 1 w zw z art. 11§2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN – KŚZpNP.

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2009 roku Sąd Rejonowy w Legnicy skazał oskarżonych Tadeusza K. i Piotra M. na kary łączne po 2 lata pozbawienia wolności, natomiast oskarżonego Zdzisława S. niewinność od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Prokurator Oddziałowej Komisji we Wrocławiu, złożył w dniu 15 maja 2009 r. do Sądu Okręgowego w Legnicy, apelację od wyroku sądu rejonowego, wnosząc o uchylenie wspomnianego wyroku w części dotyczącej Zdzisława S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy w Legnicy nie rozpoznał apelacji, ale w dniu 13 października zawiesił postępowanie, do czasu udzielenia odpowiedzi przez Trybunał Konstytucyjny na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie, czy art. 4 ust. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia

		<p>1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz art. 9 § 1 i art. 15 przepisów wprowadzających kodeks karny z 1997 r. są zgodne z Konstytucją.</p> <p>W dniu 15 lipca 2010 r. Sąd Okręgowy w Legnicy zmienił orzeczenie sądu pierwszej instancji w ten sposób, że w stosunku do Tadeusza K. i Piotra M. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec nich kar na okres 3 lat próby. W stosunku do oskarżonego Zdzisława S. sąd oddalił apelację utrzymując wyrok w tym zakresie.</p>
31	S 39/06/ZK Sn 159/06/Zk/Sz	<p>Numer 169. Akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi S., Zdzisławowi M., Stefanowi J.</p> <p>W dniu 18 czerwca 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie skierował do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi S., Zdzisławowi M., Stefanowi J., oskarżonym o to, że w dniach 1 września i 4 października 1982 roku w Gorzowie Wielkopolskim, jako funkcjonariusze Wydziału V Służby Bezpieczeństwa, zajmującego się zwalczaniem opozycji, miejscowego Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych, a więc funkcjonariusze państwa komunistycznego, działając w porozumieniu ze sobą oraz czynem ciągłym, będącym dwukrotnie przesłuchani w charakterze świadków w toku postępowania karnego prowadzonego przez gorzowską Prokuraturę Rejonową, a następnie Sąd Wojewódzki – II Wydział Karny przeciwko działaczowi zdelegalizowanego NSZZ „Solidarność” Jarosławowi R., po uprzednim pouczeniu ich o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, złożyli nieprawdziwe zeznania dotyczące aktywnego udziału wyżej wymienionego w demonstracji ulicznej pod Katedrą w dniu 31 sierpnia 1982 roku, uzasadniające przedstawienie Jarosławowi R. zarzutu popełnienia przestępstwa określonego w art. 282 kk z 1969 roku, pomimo tego, że wówczas go tam nie było, gdyż przebywał wspólnie z innymi osobami w mieszkaniu Teresy K., wiedząc również o tym, że zgodnie z obowiązującym dekretem z dnia 12 grudnia 1981 roku o stanie wojennym i dekretem z tego samego dnia o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego, w związku z zastosowaniem trybu doraźnego Jarosław R. zostanie obligatoryjnie tymczasowo aresztowany, a następnie skazany na karę bezwzględną pozbawienia wolności, udzielając w ten sposób pomocy organom wymiaru sprawiedliwości państwa komunistycznego do jego długotrwałego pozbawienia wolności wyłącznie z powodów politycznych, czym działali na szkodę wyżej wymienionego dopuścili się zbrodni komunistycznej określonej w art. 233 § 1 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 189 § 2 kk i art. 11 § 2 kk oraz z art. 2 ust 1 ustawy z dnia 18.12.1998 roku o IPN – KŚZpNP.</p> <p>Wyrokiem z dnia 18 września 2008 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. skazał oskarżonych na kary po 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat.</p> <p>Wyrokiem z dnia 20 lutego 2009 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora IPN podwyższył karę pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy dla każdego z oskarżonych a następnie na postawie amnestii złagodził karę do 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat w pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy</p>
32	S 9/06/Zk Sn 161/06/Zk/Kr	<p>Numer 170. Akt oskarżenia przeciwko Kazimierzowi K.</p> <p>W dniu 5 lipca 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Krakowie skierował do Sądu Rejonowego w Krakowie Śródmieście - Wschód, akt oskarżenia przeciwko Kazimierzowi K., oskarżonemu o to, że:</p> <p>I. w okresie od stycznia 1982 roku do czerwca 1986 roku w Krakowie będąc funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej a następnie Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Krakowie, tym samym będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że groźbą oraz wyzywaniem wulgarnymi słowami zmusił Stanisława F. do podjęcia współpracy w charakterze tajnego współpracownika o pseudonimie „Kałamarz” a następnie do kontynuowania współpracy działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego i prywatnego, tj. o przest. z art. 231§1kk w zw. z art. 2ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016 z późn. zm.).</p>

II. w okresie pomiędzy 24 czerwca a 16 lipca 1982 roku w Krakowie będąc funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Krakowie tym samym będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego przekroczył swoje uprawnienia podczas wykonywanych czynności służbowych uczestnicząc w prowadzonym postępowaniu karnym przeciwko Stanisławowi H. w ten sposób, że stosował represje w postaci fizycznego i psychicznego znęcania się nad wymienionym, który został prawnie pozbawiony wolności w ten sposób, że prowadził długotrwałe, wielogodzinne przesłuchania, również w porze nocnej uniemożliwiając spożycie posiłku oraz pozbawiając snu, podczas których wyzywał go wulgarnymi słowami, wypowiadał groźby bezprawne, uniemożliwiał korzystanie z toalety w celu zmuszenia do złożenia określonej treści wyjaśnień, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego i prywatnego, tj. o przest. z art.247§1kk i art. 231§1kk w zw.11§2kk w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. nr 155, poz. 1016 z późn. zm).

III. w okresie od 13 stycznia do lutego 1982 roku w Krakowie będąc funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Krakowie, tym samym będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego przekroczył swoje uprawnienia podczas wykonywanych czynności służbowych uczestnicząc w prowadzonym postępowaniu karnym przeciwko Edwardowi N. w ten sposób, że stosował represje w postaci fizycznego i psychicznego znęcania się nad wymienionym, który został prawnie pozbawiony wolności w ten sposób, że prowadził długotrwałe, wielogodzinne przesłuchania również w porze nocnej uniemożliwiając spożycie posiłku i pozbawiając snu, podczas których wyzywał go wulgarnymi słowami, wypowiadał groźby bezprawne w celu zmuszenia do złożenia określonej treści wyjaśnień, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego i prywatnego, tj. o przest. z art. 247§1kk i art. 231§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Dz. U. nr 155, poz. 1016 z późn. zm./.

IV. w okresie od 13 stycznia do lutego 1982 roku w Krakowie będąc funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Krakowie, tym samym będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego przekroczył swoje uprawnienia podczas wykonywanych czynności służbowych, uczestnicząc w prowadzonym postępowaniu karnym przeciwko Mieczysławowi G. w ten sposób, że stosował represje w postaci fizycznego i psychicznego znęcania się nad wymienionym, który został prawnie pozbawiony wolności w ten sposób, że prowadził długotrwałe, wielogodzinne przesłuchania również w porze nocnej uniemożliwiając spożycie posiłku i pozbawiając snu, podczas których wyzywał go wulgarnymi słowami, wypowiadał groźby bezprawne w celu zmuszenia do złożenia określonej treści wyjaśnień, działając w ten sposób na szkodę dobra publicznego i prywatnego, tj. o przest. z art. 247§1kk i art. 231§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. nr 155, poz. 1016 z późn. zm.).

V. w okresie od kwietnia 1983 roku do końca 1985 roku w Krakowie będąc funkcjonariuszem Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej a następnie Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Krakowie, tym samym będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, iż wykonując czynności służbowe, uczestnicząc w prowadzonym postępowaniu karnym przeciwko Janowi C. oraz podczas innych czynności służbowych wyzywał go wulgarnymi słowami, wypowiadał groźby bezprawne w celu zmuszenia wymienionego do złożenia określonej treści wyjaśnień, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego i prywatnego, tj. o przest. z art., 231§1kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. nr 155, poz. 1016 z późn. zm.).

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2008 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie uznał oskarżonego za winnego zarzucanych mu aktom oskarżenia czynów i skazał go na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 3 lat.

Prokurator oraz obrońca oskarżonego wnieśli apelację od wyroku Sądu Rejonowego. Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 7 kwietnia 2010 r. uchylił zaskarżony wyrok w całości, a postępowanie umorzył, wobec przedawnienia karalności czynów zarzuconych oskarżonemu. Jednocześnie sąd podkreślił, że *apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie, natomiast apelacja obrońcy oskarżonego była*

		<i>bezzasadna, a podniesione w niej zarzuty - nietrafne.</i> Sąd orzekł, że nie ma podstaw do uniewinnienia oskarżonego (o co wnosił jego obrońca), gdyż materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, iż popełnił on zarzucane mu aktem oskarżenia przestępstwa.
33	S 50/06/Zk Sn 252/06/Zk/Bi	<p>Numer 173. Akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi W., Wiktorowi M., Janowi H.</p> <p>W dniu 26 lipca 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Białymstoku skierował do Sądu Rejonowego w Białymstoku, akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi W., Wiktorowi W., Janowi H., oskarżonym o to, że w dniu 13 grudnia 1981 roku, w Białymstoku, jako funkcjonariusze państwa komunistycznego – funkcjonariusze Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Białymstoku, działając wspólnie i w porozumieniu, podczas prowadzonej akcji zatrzymania osób przeznaczonych do internowania, przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, że w trakcie zatrzymania działacza NSZZ „Solidarność” Jerzego Z., wzięli udział w jego pobiciu przy użyciu pięści, pałek gumowych oraz łomu metalowego, którymi uderzano wymienionego pokrzywdzonego po głowie i całym ciele, narażając na naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia, czym działali na szkodę Jerzego Z., tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2008 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku na zasadzie art.1 pkt 1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii – umorzył postępowanie.</p> <p>Wyrokiem z dnia 21 listopada 2008 roku Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił apelację obrońcy oraz prokuratora jako oczywiście bezzasadną, a zaskarżony wyrok z dnia 31 stycznia 2008 roku utrzymał w mocy.</p>
34	S 57/04/Zk Sn 161/05/Zk/ Rz	<p>Numer 175. Akt oskarżenia przeciwko Józefowi K.</p> <p>W dniu 12 września 2007 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Rzeszowie skierował do Sądu Rejonowego w Przemyślu akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi WUSW w Przemyślu Józefowi K. oskarżonemu o popełnienie 12.12.1981 r. w Przemyślu, woj. podkarpackie, zbrodni komunistycznej polegającej na przekroczeniu swoich uprawnień wynikających z pełnienia służby na stanowisku Komendanta MO w Przemyślu poprzez wydanie decyzji o internowaniu Waldemara M., nakazu zatrzymania i doprowadzenia Waldemara M. do ośrodka odosobnienia w Nowej Wsi, co spowodowało bezprawne pozbawienie wolności tej osoby w okresie od 13.12.1981 r. do 11.10.1982 r.</p> <p>Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2008 roku Sąd Rejonowy w Przemyślu uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Od powyższego wyroku wniesiono apelację. W dniu 14 września 2009 r. Sąd Okręgowy w Przemyślu uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Przemyślu.</p> <p>Sąd Rejonowy w Przemyślu rozpoznał sprawę w dniu 28 grudnia 2009 r. i umorzył postępowania karne przeciwko b. funkcjonariuszowi WUSW w Przemyślu Józefowi K. na podstawie ustawy o amnestii z dnia 7 grudnia 1989 r. (Dz. U. nr 64 poz. 390). Art. 1 ust. 1 przywołanej ustawy mówi, iż w przypadku przestępstwa umyślnego, gdzie kara nie przekroczyłaby lat 2, postępowanie karne umarza się. Prokurator skierował w tej sprawie apelację do Sądu Okręgowego w Przemyślu, która została rozpatrzona w dniu 18 maja 2010 r. – sąd wydał postanowienie o umorzeniu postępowania, , wobec śmierci oskarżonego.</p>

35	S 27/07/Zk Sn 216/07/Zk/Gd	<p>Numer 176. Akt oskarżenia przeciwko Markowi K.</p> <p>W dniu 27 września 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu, akt oskarżenia przeciwko Markowi K., oskarżonemu o to, że w dniu 21 stycznia 1983 roku w Toruniu działając jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc służbę w Wydziale IV Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych, dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w kwestionariuszu ewidencyjnym nr 8684 części III rezultat pozyskania i raporcie z przebiegu pozyskania tajnego współpracownika, w których to dokumentach stwierdził, iż uzyskał zgodę na współpracę w sposób tajny ze Służbą Bezpieczeństwa od zakonnika ojca Władysława W. z Domu Zakonnego Ojców Jezuitów w Toruniu i nadał mu pseudonim, co stanowiło podstawę do dokonania rejestracji wyżej wymienionego pokrzywdzonego w ewidencji operacyjnej tajnych współpracowników prowadzonej przez jednostki Służby Bezpieczeństwa Biuro „C” MSW w Warszawie i Wydział „C” WUSW w Toruniu – przy czym czyn ten stanowi przestępstwo według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie jego popełnienia to jest ustawy kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku, a określony w art. 266 § 1 dkk, tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>W dniu 31 października 2007 roku Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie wobec oskarżonego na zasadzie art. 1 ust. 1 Ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>
36	S 58/06/Zk Sn 276/06/Zk/Po	<p>Numer 182. Akt oskarżenia przeciwko Romanowi K.</p> <p>W dniu 22 października 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu skierował do Sądu Rejonowego w Koninie akt oskarżenia przeciwko Romanowi K., oskarżonemu o to, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w okresie od 13 grudnia 1981 roku do maja 1982 roku we Włocławku jako funkcjonariusz Wydziału III Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Koninie, pełniąc swoje obowiązki na stanowisku starszego inspektora, znęcał się psychicznie nad pozbawionym wolności i osadzonym w Ośrodku Odosobnienia we Włocławku Kazimierzem B. w ten sposób, że groził, iż jego synowie nie ukończą szkół, że może im się przytrafić nieszczęście, a sam pokrzywdzony zostanie pozbawiony prawa wykonywania zawodu lekarza, a nadto nakłaniał go do opuszczenia kraju oraz że dręczył go opowiadaniem o rzekomej zdradzie jego żony, popełniając w ten sposób zbrodnię komunistyczną na szkodę pokrzywdzonego, tj. <i>o przestępstwo z art. 184 § 1 kk z 1969 roku w zw. 2 ust 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</i> - w okresie od kwietnia 1982 roku do 1986 roku we Włocławku i Koninie jako funkcjonariusz Wydziału III Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Koninie, a następnie Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Koninie pełniąc swoje obowiązki na stanowisku starszego inspektora, a od 1 października 1982 roku na stanowisku kierownika sekcji, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi funkcjonariuszami znęcał się psychicznie nad Grzegorzem M. w ten sposób, że w trakcie internowania, zatrzymań oraz tzw. rozmów profilaktycznych związanych z prowadzoną przez niego działalnością niepodległościową groził pokrzywdzonemu zgwałceniem jego przyjaciółki, pozbawieniem wolności i wyrzuceniem ze studiów oraz negatywnymi konsekwencjami dla jego rodziny, a nadto znieważał go słowami obraźliwymi i wulgarnymi, drwił z jego religijności oraz nakłaniał do opuszczenia kraju, popełniając w ten sposób zbrodnię komunistyczną na szkodę ww. pokrzywdzonego, tj. <i>o przestępstwo z art. 184 § 1 kk z 1969 roku w zw. 2 ust 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</i> <p>Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2009 roku Sąd Rejonowy w Koninie uznał oskarżonego za winnego zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów i skazał go na karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat.</p>

37	S 38/04/Zk Sn 227/04/Zk/Ka	<p>Numer 184. Akt oskarżenia przeciwko Eugeniuszowi S.</p> <p>W dniu 5 listopada 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Sądu Rejonowego Katowice – Zachód w Katowicach akt oskarżenia przeciwko Eugeniuszowi S., oskarżonemu o to, że w nieustalonym dokładnie dniu, 18 lub 19 grudnia 1981 roku w Katowicach, będąc kapitanem Milicji Obywatelskiej, funkcjonariuszem państwa komunistycznego, stosował przemoc i groźby bezprawne w celu uzyskania określonych zeznań od Zdzisława K., na potrzeby prowadzonego przez Wojskową Prokuraturę Garnizonową w Gliwicach śledztwa, w sprawie wydarzeń do jakich doszło w dniu 16 grudnia 1981 roku na terenie KWK „Wujek” w Katowicach, chcąc zmusić go do podpisania przygotowanego uprzednio protokołu przesłuchania, zawierającego nieprawdziwe i sprzeczne z wiedzą Zdzisława K. informacje, przez co utrudniał postępowanie karne i pomagał uniknąć odpowiedzialności karnej sprawcom, którzy w dniu 16 grudnia 1981 roku strzelali do strajkujących górników terenie KWK „Wujek” w Katowicach, przy czym zarzucony oskarżonemu czyn został popełniony w związku ze stosowaniem w dniu 16 grudnia 1981 roku przez siły milicyjne i wojskowe wobec osób strajkujących górników KWK „Wujek” w Katowicach represji, polegających na użyciu środków przymusu bezpośredniego i broni palnej, co stanowi zbrodnię komunistyczną, tj. o przestępstwo z art. 246 kk i art. 239 § 1 kk przy zast. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy Katowice – Zachód umorzył postępowanie wobec oskarżonego z uwagi na przedawnienie karalności czynów (art. 17 § 1 pkt 6 kpk). Oskarżony wniósł apelację od wyroku.</p> <p>Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2011 r. zmienił zaskarżony wyrok przez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 252 i 253 kk z 1932 r. w zw. z art. 10 § 2 i art. 2 ust. 1 ustawy o IPN – KŚZpNP, w pozostałym zakresie utrzymał wyrok w mocy.</p> <p>Wyrok jest prawomocny z dniem wydania.</p>
38	S 68/06/Zk Sn 186/07/Zk/Wr	<p>Numer 190. Akt oskarżenia przeciwko Mirosławowi F. i Romanowi B.</p> <p>W dniu 21 grudnia 2007 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia akt oskarżenia przeciwko Mirosławowi F. i Romanowi B.</p> <p>Mirosław F. oskarżony jest o to, że:</p> <p>I. w dniu 28 czerwca 1982 roku we Wrocławiu, jako referent operacyjny Kompanii Wywiadowczej Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej we Wrocławiu i tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, znęcał się fizycznie i psychicznie nad Cezarym Sz. w ten sposób, że w trakcie czynności zatrzymania wymienionego użył gazu łzawiącego i kilkakrotnie uderzał go pięściami po całym ciele oraz wyzywał słowami wulgarnymi, a następnie w samochodzie milicyjnym marki „Star” wielokrotnie uderzał pokrzywdzonego pięściami po twarzy i kopał Cezarego Sz. po całym ciele, stosując tym samym wobec wymienionego represje oraz działając na jego szkodę, co w chwili czynu stanowiło przestępstwa z art. 246 § 1 i art. 184 § 1 Ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku, tj. o przestępstwo z art. 247 § 1 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>II. w dniu 28 czerwca 1982 roku we Wrocławiu, jako referent operacyjny Kompanii Wywiadowczej Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej we Wrocławiu i tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, znęcał się fizycznie nad Witoldem Sz. w ten sposób, że w trakcie czynności zatrzymania wymienionego, w samochodzie milicyjnym marki „Star” kilkakrotnie uderzył Witolda Sz. pięścią w twarz, stosując tym samym wobec wymienionego represje oraz działając na jego szkodę, co w chwili czynu stanowiło przestępstwa z art. 246 § 1 i art. 184 § 1 Ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku, tj. o przestępstwo z art. 247 § 1 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p>

		<p>Roman B. oskarżony jest o to, że:</p> <p>I. w dniu 28 czerwca 1982 roku we Wrocławiu, jako referent operacyjny Kompanii Wywiadowczej Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej we Wrocławiu i tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego, nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku, w ten sposób, że podczas znęcania się nad Cezarym i Witoldem Sz. przez funkcjonariusza Mirosława F. polegającego na uderzaniu pięściami pokrzywdzonych i kopaniu Cezarego Sz., nie podjął jakichkolwiek czynności zmierzających do zaprzestania stosowania przemocy, czym działał na ich szkodę, co w chwili czynu stanowiło przestępstwa z art. 246 § 1 Ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2008 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia uznał oskarżonych za winnych popełnienia zarzuconych im przestępstw, przy czym przyjmując, iż brak jest podstaw do wymierzenia im kary powyżej 2 lat pozbawienia wolności, na zasadzie art. 1 ust.1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii postępowanie wobec oskarżonych umorzył.</p> <p>W dniu 26 maja 2009 r. wniesiono apelację zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w części dotyczącej Mirosława F.</p> <p>Sąd Okręgowy w dniu 3.12.2008 r. uwzględnił apelację prokuratora i uchylił zaskarżony wyrok, przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia, który w dniu 9 listopada 2009 r. uznał Mirosława F. winnym zarzucanych mu czynów, przyjął jednak, że karalność tych przestępstw już upłynęła i postępowanie umorzył.</p> <p>Prokurator złożył do Sądu Okręgowego we Wrocławiu, apelację od wyroku Sądu Rejonowego w dniu 28 kwietnia 2010 r. wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji. Sąd Okręgowy ogłosił wyrok w tej sprawie w dniu 27 lipca 2010 r., uznając apelację za bezzasadną i utrzymując w mocy zaskarżony wyrok – postępowanie karne przeciwko Mirosławowi F. zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, wobec przedawnienia karalności.</p> <p>W dniu 28 kwietnia 2011 r. została skierowana kasacja Dyrektora Głównej Komisji od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 11 kwietnia 2008 r. umarzającego postępowanie przeciwko Romanowi B.</p> <p>W dniu 30 sierpnia 2011 r. Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 439 § 1 pkt. 9 kpk umorzył postępowanie karne przeciwko Romanowi B. stwierdzając, iż karalność przestępstwa uległa przedawnieniu.</p>
39	S 10/07/ZK Sn 294/07/Zk/Sz	<p>Numer 191. Akt oskarżenia przeciwko Lechowi K.</p> <p>W dniu 8 stycznia 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie skierował do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim akt oskarżenia przeciwko Lechowi K., oskarżonemu o to, że w dniu 13 grudnia 1981 roku w Gorzowie Wlkp. jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego – Komendant Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej, dopuścił się zbrodni komunistycznej, polegającej na zastosowaniu represji w postaci dyskryminacji za przekonania polityczne, w ten sposób, że przekraczając swoje uprawnienia wydalili ze służby w trybie dyscyplinarnym, rozkazem personalnym starszego sierżanta Tadeusza Dz. z Wydziału Ruchu Drogowego tutejszej Komendy Wojewódzkiej MO i obniżył mu stopień do kaprała MO z powodu odmowy wykonania przez niego w nocy z 12 na 13 grudnia 1981 roku bezprawnego rozkazu zatrzymania o tej porze osoby zakwalifikowanej przez Służbę Bezpieczeństwa do internowania, w razie potrzeby sforsowania drzwi wejściowych do jej mieszkania siłą oraz kwestionowania legalności tego polecenia, jak też z uwagi na wcześniej głoszone przez wyżej wymienionego funkcjonariusza milicji poglądy, w tym odmowę użycia broni palnej w razie otrzymania specjalnych rozkazów i przekonanie o konieczności prowadzenia dialogu pomiędzy władzą a społeczeństwem, pomimo tego, iż wydając rozkaz personalny o wydalenie tego funkcjonariusza ze służby wiedział o tym, że zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami kodeksu postępowania karnego, wejście do lokalu mieszkalnego i zatrzymanie osoby po godzinie 22.00 możliwe było jedynie w wypadkach niecierpiących zwłoki, co w tym przypadku nie miało miejsca, zaś dekret wojennym, z uwagi na jego nieopublikowanie w Dzienniku Ustaw nie wszedł jeszcze w życie, czyn działał na szkodę pokrzywdzonego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko</p>

		<p>Narodowi Polskiemu.</p> <p>Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2008 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. umorzył postępowanie wobec oskarżonego na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>
40	S 37/05/ZK Sn 105/06/ZK/Wr	<p>Numer 195. Akt oskarżenia przeciwko Kazimierzowi F.</p> <p>W dniu 15 lutego 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego w Lubinie akt oskarżenia przeciwko Kazimierzowi F. oskarżonemu o to, że:</p> <p>1.w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 19 lutego 1982 roku w Lubinie i Głogowie, jako funkcjonariusz Wydziału VI Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Legnicy, znęcał się fizycznie i psychicznie nad zatrzymanym, a następnie internowanym, Franciszkiem M., w ten sposób, że naruszał jego nietykalność cielesną, groził pozbawieniem życia, popełnieniem przestępstwa na szkodę osób najbliższych, oraz wyzywał słowami wulgarnymi i obelżywymi, chcąc w ten sposób zmusić go do udzielenia informacji oraz podjęcia współpracy z organami SB, które to zachowanie wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 184 § 1 kk z 1969 roku, tj. o przestępstwo z art. 247 § 1 kk w zw. z art. 2 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>2.w czerwcu 1982 roku w Lubinie, jako funkcjonariusz Wydziału VI Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Legnicy, po przewiezieniu do lasu, oddał kilka strzałów z pistoletu w ziemię w pobliżu stóp Franciszka M., czym wzbudził u niego uzasadnioną obawę dokonania gwałtownego zamachu na jego życie lub zdrowie, które to zachowanie wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 166 kk z 1969 roku, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 2 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>W dniu 22 kwietnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Lublinie uniewinnił Kazimierza F.</p> <p>Prokurator złożył w tej sprawie, w dniu 1 czerwca 2010 r., apelację do Sądu Okręgowego w Legnicy, który na rozprawie w dniu 12 sierpnia 2010 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.</p>
41	S 146/07/Zk Sn 79/08/Zk/Gd	<p>Numer 197. Akt oskarżenia przeciwko Janowi W. i Janowi G.</p> <p>W dniu 20 lutego 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Kwidzynie akt oskarżenia przeciwko Janowi W. i Janowi G.</p> <p>Jan W. oskarżony o to, że: w dniu 14 sierpnia 1982 roku w Kwidzynie jako funkcjonariusz Służby Więziennej w grupie interwencyjnej po zakończeniu akcji przywracania porządku w związku z wystąpieniem internowanych na terenie miejscowego Ośrodka Odosobnienia uderzył Adama C. jeden raz pałką gumową w plecy, w okolicy kręgosłupa, czym spowodował rozstrój zdrowia pokrzywdzonego trwający nie dłużej niż 7 dni w postaci stłuczenia kręgosłupa i zasinienia, co stanowiło represję będącą zbrodnią komunistyczną, tj. o przestępstwa z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Jan G. oskarżony o to, że: w dniu 14 sierpnia 1982 roku w Kwidzynie jako funkcjonariusz Służby Więziennej, na stanowisku oddziałowego po zakończeniu akcji przywracania porządku w związku z wystąpieniem internowanych na terenie miejscowego Ośrodka Odosobnienia, chcąc aby funkcjonariusz Służby Więziennej Jan W. spowodował naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia Adama C. trwający nie dłużej niż 7 dni, nakłaniał go do uderzenia pokrzywdzonego, co stanowiło represję będącą zbrodnią komunistyczną, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 2 ust.1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Wyrokiem z dnia 12 września 2008 roku Sąd Rejonowy w Kwidzynie uznał obu oskarżonych winnymi zarzucanych im aktem oskarżenia czynów i umorzył postępowanie na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku i IPN- KŚZpNP w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy</p>

		z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii
42	S 129/06/Zk Sn 103/07/Zk/Gd	<p>Numer 198. Akt oskarżenia przeciwko Janowi O.</p> <p>W dniu 13 marca 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko Janowi O. byłemu funkcjonariuszowi ZOMO. Jest on oskarżony o to, że w dniu 1 maja 1982 roku w Toruniu jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosował represje polegające na sporządzeniu notatek urzędowych, które zawierały nieprawdziwe informacje co do udziału Andrzeja O. i Zbigniewa O. w nielegalnym zbiegowisku publicznym, tworząc w ten sposób fałszywe dowody i kierując przeciwko nim ściganie za wykroczenie oraz w dniu 15 maja 1982 roku w Toruniu złożył fałszywe zeznania, które służyły za dowód w prowadzonym postępowaniu sądowym, obciążając Andrzeja O. i Zbigniewa O., tj. o przestępstwo z art. 235 kk i art. 233 § 1 w zw. z art.2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku i IPN - KŚZpNP.</p> <p>Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2008 roku Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii.</p>
43	S 113/07/Zk Sn 432/07/Zk/Gd	<p>Numer 203. Akt oskarżenia przeciwko Zbigniewowi B.</p> <p>W dniu 12 maja 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu Zbigniewowi B. oskarżonemu o to, że w okresie od 1 stycznia 1982 roku do 24 grudnia 1982 roku w Toruniu, działając jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego pełniąc służbę w Wydziale Kryminalnym, a następnie w Wydziale II Służby Bezpieczeństwa KWMO w Toruniu, w czasie co najmniej 50 przeszukań dokonanych w dzień i w nocy, w mieszkaniu pokrzywdzonych znęcał się fizycznie i psychicznie nad Anną S. i dwójką jej dzieci w ten sposób, że popychał ich, uderzał w głowę, kopał w okolice nóg i nerek oraz używał pod ich adresem słów wulgarnych powszechnie uznanych za obelżywe, groził, straszył, demolował mieszkanie w celu uzyskania informacji o miejscu pobytu jej męża Zbigniewa S. działacza NSZZ „Solidarność” ukrywającego się przed internowaniem od dnia 13 grudnia 1981 roku, tj. o przestępstwo z art. 246 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN - KŚZpNP.</p> <p>Wyrokiem z dnia 10 września 2008 roku Sąd Rejonowy w Toruniu skazał oskarżonego na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na 5 lat</p> <p>Wyrok stał się prawomocny w dniu 18.09.2008 r.</p>
44	S 124/07/Zk Sn 37/08/Zk/Gd	<p>Numer 206. Akt oskarżenia przeciwko Henrykowi C., Jerzemu R.</p> <p>W dniu 26 maja 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko byłym funkcjonariuszom Wydziału II Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu: Henryk C.- jest oskarżony o to, że w dniu 29 października 1982 roku w Toruniu dopuścił się poświadczenia nieprawdy we wniosku o internowanie Elżbiety B. – Ł. podając w nim nieprawdziwe informacje dotyczące pokrzywdzonej, a tym samym doprowadził do bezprawnego pozbawienia jej wolności w okresie od 29 października do 17 listopada 1982 roku, tj. o przestępstwo z art.189 §2 kk w zw. z art. 271 §1kk w zw. z art. 11kk i w zw. z art.2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej –Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Jerzy R. – jest oskarżony o to, że od 29 października 1982 roku do lipca 1983 roku w Toruniu w czasie wykonywania czynności internowania, a następnie po jego uchyleniu znęcał się psychicznie nad Elżbietą B. – Ł. w ten sposób, że groził jej bliżej nieokreślonymi konsekwencjami, które powodowały u niej lęk i obawy ich spełnienia, nazywał ją przestępcą, straszył użyciem pistoletu, wykorzystując przy tym swój stosunek nadrzędności czym działał w celu uzyskania informacji dotyczących działalności członków zdelegalizowanego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” oraz osób im pomagających, w tym – informacji dotyczących mszy świętych za Ojczyznę sprawowanych przez księdza Stanisława K., kolportażu prasy niezależnej oraz poszczególnych działaczy opozycji, tj. o przestępstwo z art. 246 kk w zw. z art.2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej –Komisji Ścigania</p>

		<p><i>Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</i></p> <p>Wyrokiem z dnia 27 października 2008 roku Sąd Rejonowy w Toruniu uznał winnym Henryka C. i na zasadzie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii umorzył postępowanie wobec oskarżonego oraz uniewinnił Jerzego R.</p> <p>Wyrokiem z dnia 12 lutego 2009 roku Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 27 października 2008 roku zapadły wobec oskarżonego Jerzego R.</p>
45	S 12/07/Zk Sn 292/07/ZK/ Wr	<p>Numer 207. Akt oskarżenia przeciwko Zbigniewowi F., Marianowi K., Jerzemu W.</p> <p>W dniu 30 maja 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego w Trzebnicy akt oskarżenia przeciwko byłym funkcjonariuszom Komisariatu MO w Żmigrodzie Zbigniewowi F., Marianowi K., Jerzemu W. oskarżonym o to, że w nocy z 12 na 13 stycznia 1982 roku w Żmigrodzie, jako funkcjonariusze miejscowego Komisariatu Milicji Obywatelskiej, a zarazem państwa komunistycznego, działając wspólnie i w porozumieniu z nieżyjącym już innym funkcjonariuszem ww. jednostki Henrykiem K., wobec którego postępowanie umorzono, znęcali się fizycznie i psychicznie nad prawnie pozbawionymi wolności Zenonem G. i Andrzejem Z. w ten sposób, że po zatrzymaniu ich i osadzeniu w miejscowym Komisariacie odmówili żądaniu pokrzywdzonych powiadomienia kierownika Komisariatu w celu złożenia skargi, zachowywali się w stosunku do nich arogancko, a po wyprowadzeniu ich z celi i doprowadzeniu do innego pomieszczenia na terenie Komisariatu, zadawali im uderzenia po całym ciele przy użyciu pałki milicyjnej skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, tj. o przestępstwo z art. 247 § 1 kk w zw. z art.2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej –Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Wyrokiem z dnia 21 lipca 2009 roku Sąd Rejonowy w Trzebnicy na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 414 § 1 kpk umorzył postępowanie wobec oskarżonych uznając, że czyny im zarzucane nie stanowią znęcania, a jedynie pobicie z art. 158 § 1 kk z 1969 roku, oraz iż brak jest w nich znamion zbrodni komunistycznej.</p>
46	S 65/06/Zk Sn 185/07/Zk/ Wr	<p>Numer 216. Akt oskarżenia przeciwko Bogdanowi M. S 65/06/Zk</p> <p>W dniu 27 czerwca 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego w Legnicy akt oskarżenia przeciwko Bogdanowi M. oskarżonemu o to, że: w okresie od stycznia 1983 roku do 29 sierpnia 1988 roku w Legnicy, będąc inspektorem Wydziału V-go WUSW w Legnicy, a tym samym funkcjonariuszem państwa komunistycznego, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi, nieustalonymi funkcjonariuszami tego urzędu, dopuścił się zbrodni komunistycznej, albowiem chcąc uzyskać od Franciszka K. określone informacje, znęcał się nad nim psychicznie i fizycznie dokonując, wielokrotnych, nieformalnych zatrzymań mających odizolować ww. od społeczeństwa w czasie świąt państwowych, notorycznie doprowadzając do przekroczenia okresu zatrzymania, a także niezasadnych rewizji mieszkania ww., zazwyczaj kończących się bezprawnymi zatrzymaniami pokrzywdzonego w areszcie MO w Legnicy, a także w czasie nieformalnych przesłuchań groził zatrzymanemu długoletnią karą pozbawienia wolności i pozbawieniem życia, chcąc wymusić przekazanie informacji o osobach działających w strukturach legnickiej „Solidarności”, a napotykać na odmowę współpracy wyzywał go słowami wulgarnymi, przy czym w dniu 30 kwietnia 1984 roku w trakcie nieprotokołowanego przesłuchania, prowadzonego w budynku SB w Legnicy zamierzając wywrzeć presję psychiczną, polecił uczestniczącemu w przesłuchaniu funkcjonariuszowi tego urzędu zerwać ubranie z Franciszka K., a następnie zaczął mówić o czekającym zatrzymanego pobiciu mokrymi rękawicami na przygotowanym uprzednio stole pozwolił na markowanie zadawania ciosów pięściami w twarz, splot słoneczny i kopnięć przez drugiego funkcjonariusza, nakazał użycie przemocy fizycznej wobec ww., poprzez skrępowanie i wystawienie jego głowy oraz ramion poza obrys otwartego okna, komentując tę sytuację jako możliwość wypadnięcia przez okno podczas ucieczki z przesłuchania, przy czym zachowania te w czasie ich popełnienia stanowiły przestępstwa stypizowane w art. 184 § 1, art. 166, art. 165 § 1 w zw. z art. 58 ustawy Kodeksu Karnego z dnia 19 kwietnia 1966 roku, tj. o przestępstwo z art. 246 i art. 247 § 1 kk i art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p>

		<p>Wyrokiem z dnia 13 marca 2009 roku Sąd Rejonowy w Legnicy uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.</p> <p>W powyższej sprawie została złożona apelacja do Sądu Okręgowego w Legnicy, który na posiedzeniu w dniu 9 czerwca 2009 r. przekazał Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne dotyczące okresu przedawnienia karalności zbrodni komunistycznych. Sąd Najwyższy na posiedzeniu w dniu 23 września 2009 r. zwiesił postępowanie w sprawie rozstrzygnięcia tego zagadnienia prawnego do czasu udzielenia przez Trybunał Konstytucyjny odpowiedzi na pytanie Sądu Okręgowego w Krakowie.</p> <p>Dnia 20 stycznia 2010 r. Trybunał Konstytucyjny wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w tej sprawie, z uwagi na cofnięcie pytania prawnego. W odpowiedzi na to, Sąd Okręgowy w Legnicy podjął, na mocy postanowienia z dnia 29 stycznia 2010 r. zawieszono postępowanie karne wobec oskarżonego Bogdana M. i przesłał akta sprawy Sądowi Najwyższemu, by ten mógł zająć stanowisko w sprawie.</p> <p>Sąd Najwyższy w dniu 25 maja 2010 r. podjął uchwałę, w której wyraził pogląd, iż w sprawie Bogdana M. nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanej zbrodni komunistycznej. Kierując się treścią wspomnianej uchwały, Sąd Okręgowy w Legnicy w dniu 15 lipca 2010 r. umorzył postępowanie karne w tej sprawie.</p>
47	S 20/05/Zk Sn 607/02/Zk/Sz	<p>Numer 225. Akt oskarżenia przeciwko Edwardowi A., Janowi B., Janowi P., Tadeuszowi M., Stanisławowi M., Marianowi B., Stanisławowi D., Stanisławowi J., Janowi N., Henrykowi P., Ryszardowi S., Stanisławowi J., Ryszardowi K., Aleksandrowi C., Andrzejowi D. Markowi G.</p> <p>W dniu 23 września 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie skierował do Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim akt oskarżenia przeciwko Edwardowi A., Janowi B., Janowi P., Tadeuszowi M., Stanisławowi M., Marianowi B., Stanisławowi D., Stanisławowi J., Janowi N., Henrykowi P., Ryszardowi S., Stanisławowi J., Ryszardowi K., Aleksandrowi C., Andrzejowi D., Markowi G. oskarżonym o to, że: w dniu 13 lutego 1982 roku w Wierchowiu, będąc funkcjonariuszami Służby Więziennej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi funkcjonariuszami Służby Więziennej, przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, że znęcali się psychicznie i fizycznie – poprzez bicie i kopanie po całym ciele, groźenie pobiciem oraz używanie słów powszechnie uznanych za obelżywe – nad pozostającymi w przemijającym stosunku zależności internowanymi, co stanowiło zbrodnię przeciwko ludzkości i zbrodnię komunistyczną, tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 kk i art. 231 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk oraz art. 190 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 2 ust.1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN - KŚZpNP.</p> <p>Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2009 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu Ryszardowi K. na podstawie art. 17 § 1 pkt 5.</p> <p>W dniu 9 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich, umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk, ze względu na przedawnienie karalności. Prokurator złożył zażalenie w tej sprawie w dniu 10 listopada 2010 r., zaskarżając powyższe postanowienie, w całości na niekorzyść oskarżonego Tadeusza M. i wnosząc o uchylenie go i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.</p> <p>W dniu 26 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy w Strzelcach Opolskich rozpatrzył zażalenie wniesione przez prokuratora i postanowił uchylić zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego oraz przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.</p> <p>W dniu 20 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód wydał wyrok dotyczący Edwarda A. i innych oskarżonych o pobicie w 1982 r. osób internowanych w Zakładzie Karnym w Wierchowiu.</p> <p>Sąd uznał 11 byłych funkcjonariuszy winnymi popełnienia czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia i skazał:</p> <ul style="list-style-type: none"> o Edwarda A. – na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 2000 zł; o Jana B., Jana P. i Stanisława M. – na kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz w stosunku do każdego grzywny w wysokości 700 zł;

		<ul style="list-style-type: none"> o Mariana B., Jana N., Henryka P., Stanisława J., Waldemara S. i Aleksandra C. - na kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz w stosunku do każdego, grzywny w wysokości 800 zł; o Andrzeja D. - na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 700 zł; <p>Jednocześnie wobec wszystkich oskarżonych sąd orzekł warunkowe zawieszenie wykonywania orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Sąd obciążył ich też kosztami postępowania i wymierzył opłaty sądowe.</p> <p>Z uwagi na śmierć oskarżonego sąd umorzył postępowanie wobec Marka G. Ponadto w toku postępowania zmarli; Stanisław D. oraz Stanisław J. a postępowanie wobec nich umorzono na wcześniejszym etapie.</p> <p>Do odrębnego postępowania wyłączono materiały przeciwko Tadeuszowi M., które przekazano do Sądu Rejonowego w Strzelcach Opolskich, a wobec którego postępowanie zostało zawieszono w dniu 18 grudnia 2012 r. z powodu złego stanu zdrowia.</p>
48	S 45/08/ZK Sn 388/08/Zk/Gd	<p>Numer 229. Akt oskarżenia przeciwko Józefowi W.</p> <p>W dniu 18 listopada 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią akt oskarżenia przeciwko Józefowi W. oskarżonemu o to, że w styczniu 1982 roku pełniąc funkcję Zastępcy Naczelnika Zakładu Karnego w Potulicach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi funkcjonariuszami Służby Więziennej, wziął udział w pobiciu internowanego w Ośrodku Odosobnienia Zakładu Karnego w Potulicach Wiesława C. w ten sposób, że przy wykonywaniu czynności umieszczania pokrzywdzonego w celi izolacyjnej i przeprowadzaniu pomiędzy pawilonami był on wielokrotnie kopany i uderzany rękoma w różne części ciała, przez co narażono go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 dkk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu</p> <p>W dniu 29 kwietnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Nakle umorzył postępowanie przeciwko Józefowi W., na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, powołując się na przedawnienie karalności czynów zarzucanych oskarżonemu. Prokurator Oddziałowej Komisji w Gdańsku złożył w dniu 30 kwietnia 2010 r., zażalenie na powyższe postanowienie, do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy.</p> <p>W dniu 8 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie sądu rejonowego.</p>
49	S 12/08/ZK Sn 206/08/Zk/Gd	<p>Numer 232. Akt oskarżenia przeciwko Krzysztofowi G., Henrykowi S., Grzegorzowi K. i Zbigniewowi P.</p> <p>W dniu 2 grudnia 2008 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko Krzysztofowi G., Henrykowi S., Grzegorzowi K., Zbigniewowi P.. oskarżonym to, że w okresie od 13 do 15 stycznia 1982 roku w Toruniu znęcali się fizycznie i psychicznie nad Anną Z., w ten sposób, że: przesłuchiwali ją wiele godzin bez jedzenia, zadawali ciągle te same pytania i wymuszali przyznanie się do innych czynów, których nie popełniła, doprowadzając pokrzywdzoną do skrajnego wyczerpania psychicznego, grozili pozbawieniem wolności, internowaniem i innymi represjami w przypadku nie przyznania się do popełnienia zarzucanych jej czynów oraz w celu uzyskania informacji dotyczących działalności członków Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” jej samej i innych osób zaangażowanych w działalność opozycji.</p> <p>Krzysztof G. został oskarżony o to, że: w dniu 15 stycznia 1982 roku dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na poświadczeniu nieprawdy w karcie zatrzymania osoby, poprzez fikcyjne wpisanie w niej faktu zwolnienia z zatrzymaniem Anny Z., a w rzeczywistości bezprawnie pozbawił ją wolności i wykonał z jej udziałem dalsze czynności procesowe, tj. o przestępstwo z art. 184 § 1 kk z 1969 w zw. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi</p>

		<p>Polskiemu. Postanowieniem z dnia 8 września 2010 r. Sąd Rejonowy w Toruniu umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk.</p>
50	S 17/06/Zk Sn 324/06/ZK/Ka	<p>Numer 233. Akt oskarżenia przeciwko Marianowi K. W dniu 16 stycznia 2009 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach skierował do Sądu Rejonowego w Rybniku akt oskarżenia przeciwko Marianowi K. oskarżonemu o to, że w okresie od 30 grudnia 1981 roku do 18 stycznia 1982 roku w Rybniku – Niedobczycach, pełniąc funkcję dyrektora naczelnego Rybnickich Zakładów Naprawczych Przemysłu Węglowego w Rybniku – Niedobczycach i będąc tym samym funkcjonariuszem państwa komunistycznego, przekroczył swoje uprawnienia działając na szkodę interesu prywatnego w ten sposób, że złośliwie naruszając prawa pracownicze rozwiązał, bez wymaganej przepisami zgody organu nadrzędnego organu nadrzędnego oraz bez jakichkolwiek podstaw w postaci stwierdzenia utraty zdolności do wykonywania zatrudnienia lub osiągnięcia określonego wieku, umowy o pracę z co najmniej 21 pracownikami, a to z następującymi osobami: Teresą B., Ludwikiem C., Stanisławem G., Andrzejem G., Piotrem H., Gerardem K., Leszkiem K., Zdzisławem K., Janem K., Eugeniuszem K., Mieczysławem L., Jerzym Ł., Tadeuszem M., Marianem S., Markiem S., Herbertem S., Dietmarem Sz., Józefem Ś., Ryszardem T., Tadeuszem U., i Romanem W., co stanowiło represję za działalność tych osób w NSZZ „Solidarność” oraz zorganizowanie zbiórki pieniędzy na pomoc dla powodźian w Płocku, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 218 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku i Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu W dniu 14 czerwca 2011 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uniewinnił oskarżonego od zarzutu złośliwego naruszania praw pracowniczych poprzez rozwiązanie umowy o pracę z Teresą B., Tadeuszem M. oraz Leszkiem K. W pozostałym zakresie sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk - ze względu na przedawnienie karalności czynu. Wyrok oceniono jako słuszny i odstąpiono od wnoszenia apelacji.</p>
51	S 59/06/ZK Sn 333/06/Zk/Wr	<p>Numer 238. Akt oskarżenia przeciwko Wiktorowi H. W dniu 27 marca 2009 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście akt oskarżenia przeciwko Wiktorowi H. oskarżonemu o to, że w dniu 20 października 1982 roku we Wrocławiu, jako funkcjonariusz Kompanii Wywiadowczej Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej we Wrocławiu, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, zadawał, zatrzymanemu Jarosławowi B., ciosy rękoma, nogami oraz gumową pałką po całym ciele, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów na czas powyżej 7 dni, które to zachowanie stanowiło represję i wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk z 1969 roku, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2009 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia umorzył postępowanie wobec oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 na ww. postanowienie prokurator IPN złożył zażalenie do Sądu Okręgowego we Wrocławiu. Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2009 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu uwzględnił zażalenie prokuratora IPN i uchylił zaskarżone postanowienie z dnia 15 czerwca 2009 roku. Sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p> <p>Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia, w dniu 21 grudnia 2009 r. wydał wyrok na mocy którego umorzył postępowanie przeciwko Wiktorowi H. na podstawie przepisów ustawy amnestyjnej z dnia 7 grudnia 1989 r.</p> <p>Po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez Dyrektora Głównej Komisji ŚZpNP, Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 3 lutego 2011 r. uchylił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 21 grudnia 2010 r. i umorzył postępowanie w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk, wobec przedawnienia karalności czynu.</p>

52	S 16/07/ZK Sn 287/07/Zk/Wr	<p>Numer 239. Akt oskarżenia przeciwko Józefowi M., Tadeuszowi Dz., Władysławowi T.</p> <p>W dniu 17 marca 2009 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu skierował do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście akt oskarżenia przeciwko Józefowi M., Tadeuszowi Dz., Władysławowi T.</p> <p>Józef M. i Tadeusz Dz. oskarżeni o to, że:</p> <p>I. w okresie od 17 do 19 sierpnia 1982 roku we Wrocławiu, jako inspektorzy Służby Bezpieczeństwa w Wydziale II KWMO we Wrocławiu, a zarazem funkcjonariusze państwa komunistycznego, działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami, w toku postępowania karnego RSD 61/82, przekraczając swoje uprawnienia, w celu uzyskania od prawnie pozbawionego wolności Jerzego D. pisemnego oświadczenia w zakresie przyznania się do popełnienia przestępstwa, znęcali się nad nim fizycznie i psychicznie, w ten sposób, że uderzyli wymienionego pałką po plecach i kilka razy w rękę, szarpali za odzież i grozili zwolnieniem z pracy, a nadto Józef M. podczas wielokrotnych przesłuchań groził Jerzemu D. pobiciem i wyzywał wulgarnymi słowami oraz odmawiał podania leków przeciwbólowych, czym stosowali wobec pokrzywdzonego represje i działali na jego szkodę, które to zachowanie stanowiło przestępstwo opisane w art. 184 § 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku kk, tj. o przestępstwo z art. 246 kk i art. 247 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>A nadto Józef M. oskarżony o to, że:</p> <p>II. w okresie od 17 do 19 sierpnia 1982 roku we Wrocławiu, jako starszy inspektor Służby Bezpieczeństwa w Wydziale II KWMO we Wrocławiu, a zarazem funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, w toku postępowania karnego RSD 61/82, w celu uzyskania od prawnie pozbawionego wolności Andrzej D. pisemnego oświadczenia w zakresie przyznania się do popełnionego przestępstwa, znęcał się nad nim fizycznie i psychicznie, w ten sposób, że uderzył wymienionego pięścią w twarz, groził pobiciem i użyciem broni palnej oraz represjami dla osób najbliższych, wyzywał wulgarnymi słowami, a nadto działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą uderzył Andrzeja D. ręką w twarz i w okolice nerek oraz wyzywał go wulgarnymi słowami i szarpał za odzież, czym stosował represje na jego szkodę, które to zachowanie stanowiło przestępstwo opisane w art. 184 § 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku kk, tj. o przestępstwo z art. 246 kk i art. 247 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>III. w okresie od 20 do 21 sierpnia 1982 roku we Wrocławiu, jako starszy inspektor Służby Bezpieczeństwa w Wydziale II KWMO we Wrocławiu, a zarazem funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, w toku prowadzonego postępowania karnego RSD 61/82, działając wspólnie i w porozumieniu z Władysławem T., w celu uzyskania od Krzysztofa C. pisemnych wyjaśnień i wskazania współsprawców przestępstwa, groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, pobiciem i popełnieniem przestępstwa na szkodę osób dla niego najbliższych, czym stosował represje na jego szkodę, które to zachowanie stanowiło przestępstwo opisane z art. 167 § 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku kk, tj. o przestępstwo z art. 246 kk w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Władysława T. oskarżony o to, że:</p> <p>IV. w okresie od 20 do 21 sierpnia 1982 roku we Wrocławiu, jako kierownik sekcji Wydziału II KWMO we Wrocławiu, a zarazem funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekraczając swoje uprawnienia, w toku prowadzonego postępowania karnego RSD 61/82, działając wspólnie i w porozumieniu z Józefem M., w celu uzyskania od Krzysztofa C. pisemnych wyjaśnień i wskazania współsprawców przestępstwa, groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, pobiciem i popełnieniem przestępstwa na szkodę osób dla niego najbliższych, czym stosował represje na jego szkodę, które to zachowanie stanowiło przestępstwo opisane z art. 167 § 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 roku kk, tj. o przestępstwo z art. 246 kk w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>W dniu 26 października 2009 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieście wydał wyrok skazujący, uznając Józefa M., Tadeusza Dz. oraz</p>
----	-------------------------------	--

		<p>Władysława T. winnymi znęcania się w sierpniu 1982 r. nad działaczami ówczesnej opozycji. Sąd skazał ich na kary od 1 roku do 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata.</p> <p>Apelacje od wyroku złożyli obrońcy oskarżonych. Sąd Okręgowy we Wrocławiu, w dniu 4 października 2010 r. uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie umorzył. W ustnych motywach wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że w jego ocenie brak jest podstaw do kwestionowania stanu faktycznego ustalonego przez Sąd I instancji, natomiast zasadne są zarzuty apelacji dotyczące kwestii przedawnienia karalności czynów zarzucanych oskarżonym. Sąd Okręgowy podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 25 maja 2001 r. sygn. akt IKZP5/10, zgodnie z którym przepis art. 4 ust. 1a ustawy o IPN nie stanowi samodzielnej podstawy normatywnej do ustalania terminu przedawnienie zbrodni komunistycznych.</p>
53	<p>S 1/09/ZK Sn 105/09/Zk/Gd</p>	<p>Numer 241. Akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi L.</p> <p>W dniu 14 kwietnia 2009 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi L. oskarżonemu o to, że:</p> <p>I. w okresie od 28 grudnia 1981 roku do końca lutego 1982 roku w Bydgoszczy i Gołdapi, działając jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc służbę w Wydziale III Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu, dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec jednostki – w postaci znęcania psychicznego- w czasie wykonywania czynności w Zakładzie Karnym Bydgoszcz – Fordon i Ośrodku Odosobnienia w Gołdapi z internowaną Ewą J. w ten sposób, iż w trakcie prowadzonych rozmów groził jej, że nie zobaczy syna, umieszczeniem męża w takim szpitalu z którego nie będzie mógł wyjść, pozbawieniem pracy w celu zmuszenia do podpisywania deklaracji lojalności wobec ówczesnej władzy i uzyskania informacji dotyczących jej działalności, w Niezależnym Samorządnym Związku Zawodowym „Solidarność” oraz osób zaangażowanych w tą działalność, co stanowiło przestępstwo według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie jego popełnienia to jest ustawy kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku, a określonego w art. 184 § 1 dkk, tj. o przestępstwo z art. 184 § 1 dkk ustawy kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>II. pod koniec lutego 1982 roku w Gołdapi, działając jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc służbę w Wydziale II Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu, dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec jednostki w czasie wykonywania czynności w sprawie postępowania o internowaniu z Henryką K.- C. w ten sposób, iż w trakcie przesłuchania zmuszał pokrzywdzoną do wyjazdu z Polski, a przy stanowczej jej odmowie groził długotrwałym internowaniem, pozbawieniem wolności oraz bliżej nie określonymi kłopotami w celu zmuszenia i wywierania wpływu na jej wyjazd za granicę twierdząc, iż dla takich jak ona nie ma miejsca w Polsce, co stanowiło przestępstwo według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie jego popełnienia to jest ustawy kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku, a określonych w art. 166 dkk i 167 dkk, tj. o przestępstwo z art. 166 dkk i 167 dkk w zw. z art. 10 § 1 dkk ustawy kodeksu karnego z dnia 19 kwietnia 1969 roku w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Wyrokiem z dnia 21 maja 2009 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy skazał oskarżonego Ryszarda L.</p> <ul style="list-style-type: none"> - za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia przy zastosowaniu art. 4 kk na podstawie art. 184 § 1 kk z 1969 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 2 lata, - za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia przy zastosowaniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 1989 roku o amnestii umorzył postępowanie. <p>Wyrok stał się prawomocny w dniu 29 maja 2009 r.</p>

54	S 64/07/Zk Sn 144/08/ZK/Łd	<p>Numer 242. Akt oskarżenia przeciwko Janowi B. i Bogdanowi K.</p> <p>W dniu 17 kwietnia 2009 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Łodzi skierował do Sądu Rejonowego w Kaliszu akt oskarżenia przeciwko Janowi B. i Bogdanowi K. oskarżonym o to, że:</p> <p>I. w nieustalonym dniu lipca lub sierpnia 1982 roku w Kaliszu, jako funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Kaliszu będąc funkcjonariuszami państwa komunistycznego, działając wspólnie i w porozumieniu stosowali represje wobec zatrzymanego a przez to pozostającego w przemijającym stosunku zależności działacza NSZZ „Solidarność” F.K. znęcając się nad nim moralnie w ten sposób, że po uprzednim zatrzymaniu na ulicy i wywiezieniu go w głąb lasów gołuchowskich używając broni palnej grozili mu pozbawieniem życia a groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, a następnie groźby te kontynuowali po przewiezieniu do KWMO w Kaliszu na ul. Jasną nakłaniając pokrzywdzonego do popełnienia samobójstwa, <i>tj. o stanowiące zbrodnię komunistyczną przestępstwo z art. 184 § 1 kk z 1969 r. w związku z art. 4 § 1 kk w związku z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</i></p> <p>II. w nieustalonym dniu lipca lub sierpnia 1982 roku w Kaliszu jako funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Kaliszu, będąc funkcjonariuszami państwa komunistycznego, działając wspólnie i w porozumieniu stosowali represje wobec działacza NSZZ „Solidarność” F.K. pozbawiając go wolności w ten sposób, że zabrali pokrzywdzonego samochodem osobowym m-ki fiat 125 p z ulicy a następnie wywieźli w głąb lasów gołuchowskich, <i>tj. o stanowiące zbrodnię komunistyczną przestępstwo z art. 165 § 1 kk z 1969 r. w związku z art. 4 § 1 kk w związku z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</i></p> <p>III. w nieustalonym dniu listopada lub grudnia 1983 lub 1984 roku w Kaliszu jako funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Kaliszu, będąc funkcjonariuszami państwa komunistycznego, działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innym dotychczas nieustalonym z nazwiska funkcjonariuszem SB KWMO w Kaliszu, co do którego wyłączono materiał dowodowy do odrębnego postępowania, stosowali represje wobec działacza NSZZ „Solidarność” F.K. pozbawiając go wolności w ten sposób, że zabrali go samochodem osobowym m-ki fiat 125 p z terenu komendy a następnie wywieźli go do Szczypiorna, <i>tj. o przestępstwo z art. 165 § 1 kk z 1969 r. w związku z art. 4 § 1 kk w związku z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu</i></p> <p>Obrońca Bogdana K. złożył wniosek o umorzenie postępowania ze względu na przedawnienie przestępstw zarzuconych oskarżonemu. W dniu 17 lutego 2010 r., Sąd Rejonowy w Kaliszu podzielił pogląd obrońcy i wydał postanowienie, na mocy którego umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk.</p> <p>W dniu 23 czerwca 2010 r. prokurator OK. w Łodzi złożył zażalenie na postanowienie sądu rejonowego. Sąd Okręgowy w Kaliszu postanowieniem z dnia 23 czerwca 2010 r. utrzymał jednak zaskarżone postanowienie w mocy.</p>
----	-------------------------------	--

55	S 2/03/Zk Sn 167/09/Zk/Gd	<p>253. Akt oskarżenia przeciwko Lechowi R.</p> <p>W dniu 28 lipca 2009 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Toruniu akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej, a następnie Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych Lechowi R. oskarżonemu o to, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w okresie od dnia 28 lipca 1982 roku do końca grudnia 1986 roku w Toruniu, dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec jednostki - w postaci znęcania psychicznego - w toku kilkunastu wielogodzinnych przesłuchań Ryszarda Stanisława M. w ten sposób, iż w trakcie czynności nie pozwolił mu pić i jeść, groził mu pozbawieniem wolności, zwolnieniem z pracy, uniemożliwieniem podjęcia kolejnej pracy, wielokrotnie obrażał podczas każdego przesłuchania nazywając go „pedałem” oraz wyzywał słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe w celu zmuszenia i wywarcia wpływu na czynności przesłuchiwanego i uzyskania informacji dotyczących jego działalności, w Niezależnym Samorządnym Związku Zawodowym „Solidarność”, tj. o przestępstwo z art. 184 § 1 dkk ustawy kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN - KŚZpNP. - w dniu 1 maja 1982 roku w Toruniu, działając jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniąc służbę w Wydziale V Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu dopuścił się zbrodni komunistycznej polegającej na stosowaniu represji wobec jednostki w postaci groźby bezprawnej w toku wykonywania czynności przesłuchania Kazimierza Andrzeja M. w ten sposób, że wbrew obowiązкови sprzedania protokołu zaniechał jego spisania, nie umożliwił swobodnej wypowiedzi w granicach określonych celem tej czynności, lecz groził wieloletnim pozbawieniem wolności, krzyczał, wyzywał słowami wulgarnymi powszechnie uznanymi za obelżywe w celu wywarcia wpływu na czynności świadka i uzyskania informacji dotyczących działalności pokrzywdzonego w Niezależnym Samorządnym Związku Zawodowym „Solidarność”, tj. o przestępstwo z art. 245 kk w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN- KŚZpNP. <p>W dniu 11 czerwca 2010 r. Sąd Rejonowy w Toruniu na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk umorzył postępowanie przeciwko Lechowi R. Prokurator OK w Gdańsku skierował do Sądu Okręgowego w Toruniu, w dniu 15 czerwca 2010 r., zażalenie na powyższe postanowienie sądu rejonowego.</p> <p>Sąd Okręgowy w Toruniu na mocy postanowienia z dnia 28 lipca 2010 r. utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji.</p>
56	S 100/08/Zk Sn 166/09/Zk/Gd	<p>255. Akt oskarżenia przeciwko Stanisławowi B.</p> <p>W dniu 8 września 2009 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu Stanisławowi B. oskarżonemu o to, że w okresie od 20 grudnia 1981 roku do 31 stycznia 1982 r. w Potulicach i Toruniu, w trakcie przesłuchań, znęcał się psychicznie nad internowanym Tomaszem N., groził mu pobiciem i postrzeleniem oraz wykorzystując stan załamania pokrzywdzonego spowodowany śmiertelną chorobę ojca i zagrożoną ciężką żony, zmuszał go do podpisania oświadczenia o przestrzeganiu przepisów stanu wojennego i udzielenia informacji o działalności NSZZ „Solidarność”, tj. o przestępstwo z art. 184 § 1 dkk z dnia 19 kwietnia 1969 roku w zw. z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN- KŚZpNP.</p> <p>W dniu 10 czerwca 2010 r. Sąd Rejonowy w Nakle umorzył postępowanie przeciwko Stanisławowi B. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, z uwagi na przedawnienie karalności. W dniu 15 czerwca 2010 r. prokurator Oddziałowej Komisji w Gdańsku złożył do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, zażalenie na powyższe postanowienie.</p> <p>Sąd Okręgowy w Bydgoszczy dnia 20 lipca 2010 r. utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Nakle n/Notecią umarzające postępowanie ze względu na przedawnienie karalności (na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk)</p>

57	S 62/09/Zk Sn 276/09/Zk/Gd	<p>256. Akt oskarżenia przeciwko Czesławowi Sz.</p> <p>W dniu 22 września 2009 roku prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Kwidzynie akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi Służby Więziennej Czesławowi Sz., oskarżonemu o to, że: w dniu 14 sierpnia 1982 roku w Kwidzynie jako funkcjonariusz państwa komunistycznego – funkcjonariusz Służby Więziennej po zakończonej akcji przywracania porządku w związku z wystąpieniem internowanych na terenie miejscowego Ośrodka Odosobnienia, stosował represje wobec osób internowanych, w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z innymi funkcjonariuszami wziął udział w pobiciu Tadeusza W. uderzając go pałką gumową w lewe ramię, czym spowodował u wymienionego stłuczenie lewego ramienia skutkujące rozstrojem zdrowia trwającym nie dłużej niż 7 dni i naraził go bezpośrednio niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, co stanowiło w dacie popełnienia czynu przestępstwo z art. 158 § 1 kk ustawy z 1969 roku, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>Sąd Rejonowy w Elblągu umorzył postępowanie wobec Czesława Sz. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk wobec przedawnienia karalności czynu. Prokurator Oddziałowej Komisji wniósł w tej sprawie zażalenie do Sądu Okręgowego w Elblągu, który w dniu 9 marca 2010 r. postanowił nie uwzględnić zażalenia i utrzymać w mocy postanowienie Sądu Rejonowego.</p>
58	S 111/05/ZK Sn 278/05/Zk/Sz	<p>258. Akt oskarżenia przeciwko Jarosławowi W. i Stefanowi J.</p> <p>W dniu 5 listopada 2009 r. Oddziałowa Komisja w Szczecinie skierowała do Sądu Rejonowego – Szczecin Centrum akt oskarżenia przeciwko byłemu Komendantowi Wojewódzkiemu Milicji Obywatelskiej w Szczecinie Jarosławowi W.</p> <p>Oskarżonemu zarzucono popełnienie 67 zbrodni komunistycznych, które polegały na bezprawnym pozbawianiu wolności działaczy NSZZ Solidarność, na mocy decyzji o internowaniu wydanych przez Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w Szczecinie w okresie pomiędzy 12 a 17 grudnia 1981 r. tj. o czyny z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155 poz. 1016)</p> <p>Ponadto w sprawie został oskarżony były Zastępca Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w Szczecinie ds. Służby Bezpieczeństwa Stefan J. Zarzucono mu fałszowanie dokumentacji internowanych oraz bezprawne pozbawienie ich wolności tj. czyny z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155 poz. 1016) oraz czyny z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155 poz. 1016)</p> <p>Należy podkreślić, iż przyjęto, iż czyny zarzucane oskarżonym stanowią nie tylko zbrodnię komunistyczną, ale wyczerpują również znamiona zbrodni przeciwko ludzkości. Uznano bowiem, że pozbawienie wolności osób internowanych miało charakter poważny i było formą prześladowania tych osób z powodu ich przynależności do określonej grupy polityczno - społecznej.</p> <p>Zakwalifikowanie tych czynów, jako zbrodni przeciwko ludzkości pociąga za sobą skutki prawne w postaci nie przedawniania się tych czynów.</p> <p>W dniu 8 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum uznał oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów (Jarosława W. sąd uniewinnił od popełnienia niektórych przestępstw opisanych w akcie oskarżenia) i skazał ich na 2 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 3 lat. Ponadto sąd orzekł karę grzywny w wymiarze: Jarosław W. – 9000 zł, Stefan J. – 8000 zł., a także zobowiązał oskarżonych do przeproszenia pokrzywdzonych poprzez opublikowanie stosownego ogłoszenia w prasie. Sąd nakazał także oskarżonym pokrycie opłat sądowych – odpowiednio w kwotach: Jarosław W. – 1200 zł, Stefan J. – 1100 zł oraz pokrycie kosztów sądowych w części po 1/2.</p>

		<p>Prokurator 15 listopada 2013 r. złożył apelację od wyroku Sądu Rejonowego, w części dotyczącej Jarosława W. wnosząc o zwiększenie wysokości wymierzonej kary do pięciu lat pozbawienia wolności</p> <p>W dniu 14 października 2015 r. Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów wydał uchwałę na mocy której uznał, iż „ Umyślne pozbawienie wolności innej osoby – po spełnieniu szczególnych warunków – może być uznane za zbrodnię przeciwko ludzkości, której karalność nie ulega przedawnieniu, nawet jeżeli nie realizuje znamion czynu zabronionego określonego w art. 118 a § 2 pkt 2 kk”.</p> <p>W dniu 2 lutego 2016 r. Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów uchylił zaskarżony wyrok z dnia 21 maja 2014 r. w odniesieniu do Jarosława W. w części utrzymującej w mocy orzeczenia zawarte w pkt 1 i 2 wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 8 kwietnia 2013 r. oraz w części zawierającej orzeczenie o karze łącznej i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia w postępowaniu odwoławczym. Sąd nakazał zwrot Jarosławowi W. uiszczonej opłaty od kasacji w kwocie 450 zł.</p> <p>Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 27 września 2016 r, uchylił wyrok Sądu Rejonowego Szczecin Centrum z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie oskarżonego Jarosława W. i na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk umorzył postępowania karne w tej sprawie.</p>
59	S 23/07/Zk, Sn 331/07/Zk/Ka	<p>262. Akt oskarżenia przeciwko Tadeuszowi D.</p> <p>W dniu 22 grudnia 2009 r. prokurator Oddziałowej Komisji w Katowicach skierował do Sądu Okręgowego w Katowicach akt oskarżenia przeciwko Tadeuszowi D., który w dniu 27 stycznia 1982 r. w Sosnowcu, będąc funkcjonariuszem Milicji Obywatelskiej, a więc funkcjonariuszem państwa komunistycznego, dopuścił się zbrodni komunistycznej podczas czynności zatrzymania Ryszarda A., oddając strzały w głowę osoby zatrzymanej z bardzo bliskiej odległości. W wyniku postrzału Ryszard A. zmarł.</p> <p>Oskarżonemu zarzucono więc popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu</p> <p>W dniu 19 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Katowicach wydał wyrok uznający oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, przyjął także, iż czyn został popełniony w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej – art. 148 § 1 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy o IPN – KŚZpNP przy zastosowaniu art. 22 § 1 i 3 kk. z 1969 r</p> <p>Tadeusz D. został skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 3 lat pozbawienia praw publicznych, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary.</p> <p>Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 6 października 2011 r. uchylił wyrok z dnia 19 kwietnia 2011 r. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpatrzenia.</p> <p>W dniu 27 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Katowicach wydał wyrok w którym uznał oskarżonego za winnego popełnienia zabójstwa. Przyjął także, że czyn ten został popełniony w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej i skazał Tadeusza D. na karę 4 lat pozbawienia wolności, która została zmniejszona do 2 lat na podstawie przepisów ustawy amnestyjnej z dnia 7 grudnia 1989 r.</p> <p>Prokurator złożył apelację od powyższego wyroku, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku oraz poprawienia kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu poprzez przyjęcie, iż Tadeusz D. dopuścił się przestępstwa z art. 148 § 1 kk i art. 231 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – KŚZpNP.</p> <p>Wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zawiesił wykonanie orzeczonej wcześniej kary na okres 4 lat próby. W pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.</p>

60	S 101/09/Zk, Sn 171/06/Zk/Gd	<p>263. Akt oskarżenia przeciwko Bogdanowi W.</p> <p>W dniu 4 stycznia 2010 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku, skierował akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Toruniu. Bogdan W. jest oskarżony o to, że w dniach 29-30 kwietnia 1982 r. w Toruniu, działając jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi funkcjonariuszami znęcał się fizycznie i psychicznie nad Aleksandrem J. Gerardem M., Ryszardem S. – członkami NSZZ „Solidarność” kontynuującymi działalność zawieszonoego związku na terenie Zakładów Włókien Chemicznych „Chemitex – Elana” w Toruniu. Znęcał się także nad Wincentym F. w okresie od 14 grudnia 1981 r. do listopada 1988 r., który kontynuował działalność związkową w Toruńskiej Przędzalni „Merinotex” w Toruniu.</p> <p>W czasie wielogodzinnych przesłuchań prowadzonych bez jedzenia i picia, groził pokrzywdzonym pobiciem, pozbawieniem życia, pozbawieniem wolności, pracy, umieszczeniem dzieci w domu dziecka, aresztowaniem żony i konfiskatą mienia. Zmuszał pokrzywdzonych do wielokrotnego pisania życiorysów oraz znieważał słowami wulgarnymi, w celu uzyskania określonych informacji dotyczących podziemnych struktur NSZZ „Solidarność” oraz wydawania nielegalnych publikacji przez opozycję.</p> <p>Bogdan W. został oskarżony o przestępstwa z art. 184 § 1 kk z dnia 29 kwietnia 1969 r. w zw. z art. 2. ust. 1 Ustawy dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. nr 155, poz. 1016 z późn. zmianami) w zw. a art. 4 § 1 kk.</p> <p>Sąd Rejonowy w Toruniu, postanowieniem z dnia 24 czerwca 2010 r. umorzył postępowanie przeciwko Bogdanowi W. z uwagi na przedawnienie karalności na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk.</p> <p>W dniu 25 czerwca 2010 r. prokurator OK. w Gdańsku złożył zażalenie na powyższe postanowienie do Sadu Okręgowego w Toruniu zaskarżając je w całości na niekorzyść oskarżonego</p> <p>Sąd Okręgowy w Toruniu na posiedzeniu, które odbyło się w dniu 18 sierpnia 2010 r. nie uwzględnił zażalenia prokuratora, a zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.</p>
61	S 74/09/ZK Sn 100/10/Zk/Gd	<p>272. Akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi S.</p> <p>W dniu 16 czerwca 2010 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi S. zarzucając mu popełnienie czynów opisanych w art. 184 § 1 dkk z dnia 19 kwietnia 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. nr 155, poz. 1016) w zw. z art. 4 § 1 kk.</p> <p>Andrzej S. w dniach od 1 do 31 marca 1982 r., będąc funkcjonariuszem Wydziału III Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej MO w Toruniu, znęcał się psychicznie nad działaczem związkowym Edmundem K. W czasie przesłuchań, w celu uzyskania informacji o działalności struktur MKZ NSZZ „Solidarność” w Grudziądzu, znieważał Edmunda K. oraz groził mu pobiciem, pozbawieniem wolności i utratą pracy.</p> <p>Sąd Rejonowy w Grudziądzu w dniu 19 lipca 2010 r. umorzył postępowanie przeciwko Andrzejowi S., na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6.</p> <p>W dniu 23 lipca 2010 r., prokurator Oddziałowej Komisji złożył zażalenie na powyższe postanowienie sądu</p> <p>W dniu 25 sierpnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Toruniu utrzymał w mocy postanowienie sądu I instancji.</p>
62	S 48/09/Zk Sn 317/09/ZK/Gd	<p>273. Akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi T.</p> <p>W dniu 30 czerwca 2010 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku, skierował akt oskarżenia przeciwko Andrzejowi T.</p> <p>Andrzej T. od wiosny 1982 roku do początku 1983 roku w Grudziądzu, jako funkcjonariusz publiczny państwa komunistycznego, pełniący służbę w Wydziale IIIA i Wydziale V Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej MO w Toruniu, wspólnie i w porozumieniu</p>

		<p>z innymi nieustalonymi funkcjonariuszami KWMO, znęcał się psychicznie nad Waldemarem B. grożąc mu pobiciem; pozbawieniem wolności, wyrządzeniem nieokreślonej krzywdy jego rodzinie, wyrzuceniem z pracy i niemożnością jej otrzymania oraz wyzywając słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Andrzej T. chciał w ten sposób zmusić Waldemara B. do współpracy w celu uzyskania określonych informacji o działalności struktur podziemnych NSZZ „Solidarność” na terenie Grudziądz.</p> <p>Czyny popełnione przez Andrzeja T. stanowiły przestępstwa według polskiej ustawy karnej obowiązującej w czasie ich popełnienia i zostały opisane w art. 184 § 1 dkk, w zw. z art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej-Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu /Dz. U. Nr 155, poz. 1016 z późn. zm. w zw. z art. 4 § 1 kk.</p> <p>W dniu 29 lipca 2010 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu umorzył postępowanie przeciwko Andrzejowi T., na podstawie art. 17 §1 pkt 6. Prokurator Oddziałowej Komisji w Gdańsku złożył w dniu 3 sierpnia 2010 r., zażalenie do Sądu Okręgowego w Toruniu, zaskarżając powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>W trakcie posiedzenia Sądu Okręgowego w Toruniu w dniu 8 września 2010 r., zażalenie zostało cofnięte przez oskarżyciela, w związku z poleceniem Dyrektora Głównej Komisji zawartym w piśmie skierowanym do prokuratorów Oddziałowych Komisji, z dnia 18 sierpnia 2010 r., dotyczącym wydanej przez Sąd Najwyższy uchwały w sprawie przedawnienia karalności czynów zagrożonych karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności,.</p>
63	S 75/09/ZK Sn 101/10/Zk/Gd	<p>275. Akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi S.</p> <p>W dniu 28 lipca 2010 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku skierował do Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi S.</p> <p>Prokurator zarzucił Ryszardowi S., że w okresie od 15 grudnia 1981 r. do końca grudnia 1984 r., będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym w Wydziale Bezpieczeństwa KWMO/WUSB w Toruniu, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi funkcjonariuszami, w Potulicach, Toruniu, Wąbrzeźnie, Kowalewie Pomorskim i Gołubiu – Dobrzyniu, w czasie wielogodzinnych przesłuchań, znęcał się psychicznie nad Michałem L., grożąc mu pozbawieniem wolności oraz stosowaniem różnych represji wobec niego i członków jego rodziny, usiłował nakłonić go do podpisania tzw. „lojalki”. Ponadto działając w celu uzyskania określonych informacji o działalności struktur NSZZ Solidarność Regionu Toruńskiego, obrażał i wyzywał pokrzywdzonego.</p> <p>Czyny popełnione przez Ryszarda S., zostały opisane w art. 184 § 1 dkk z dnia 19 kwietnia 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. nr 155 poz. 1016 z późn. zmianami) w zw. z art. 4 § 1 kk</p> <p>Sąd Rejonowy w Nakle, postanowieniem z dnia 13 września 2010 r. umorzył postępowanie przeciwko Ryszardowi S. Postanowienie uznano za słuszne.</p>
64	S 60/10/ZK Sn 197/10/ZK/Wa	<p>276. Akt oskarżenia przeciwko Tadeuszowi G., Markowi K., Wiesławowi S.</p> <p>W dniu 20 sierpnia 2010 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie skierował do sądu akt oskarżenia przeciwko Tadeuszowi G., Markowi K. i Wiesławowi S.</p> <p>Prokurator zarzucił oskarżonym, iż w okresie od 19 do 21 października 1981 r. w Radomiu, będąc funkcjonariuszami państwa komunistycznego, zatrudnionymi w Wydziale III Departamentu III A Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, przekroczyli swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, iż wzięli udział w przygotowaniu i przeprowadzeniu operacji mającej na celu podanie działaczce solidarności Annie W. środka farmakologicznego o nazwie „Furosemidum”, w celu co najmniej ograniczenia możliwości poruszania się przez pokrzywdzoną i uniemożliwienia jej odbywania spotkań z załogami zakładów pracy.</p> <p>Jednorazowe podanie 160-200 mg wspomnianego środka mogło u pokrzywdzonej spowodować objawy zatrucia wywołane odwodnieniem i zaburzeniami elektrolitowymi przejawiające się spadkiem ciśnienia krwi, prowadzącym do zapaści oraz zaburzenia rytmu serca i osłabienie mięśni, a większa dawka mogła być przyczyną śmierci pokrzywdzonej.</p>

		<p>Ze względu na wcześniejszy niż planowano wyjazd pani Anny W. z Radomia, oskarżonym nie udało się przeprowadzić zamierzonej operacji.</p> <p>Prokurator oskarżył Tadeusza G, Marka K. oraz Wiesława S. o czyny opisane w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 160 § 2 kk, w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2007 r., nr 63 poz. 424 z późn. zm.)</p> <p>Prokurator oskarżył także wyżej wymienionych, iż wzięli oni udział w związku mającym na celu popełnieniu przestępstwa na szkodę działalności opozycji antykomunistycznej, funkcjonującym w strukturach organizacyjnych resortu spraw wewnętrznych, gdzie za wiedzą i aprobatą przełożonych, przygotowywano i realizowano przestępcze działania nękające skierowane przeciwko osobom zaangażowanym w działalność antykomunistyczną.</p> <p>Oskarżeni dopuścili się tym samym czynów opisanych w art. 258 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2007 r., nr 63 poz. 424 z późn. zm.)</p> <p>Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy w Radomiu umorzył postępowanie przeciwko oskarżonym, uznając, iż zarzucane im czyny nie stanowiły zbrodni przeciwko ludzkości, a tym samym ich karalność uległa przedawnieniu.</p> <p>Na postanowienie to zażalenie do sądu wyższej instancji złożył prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie.</p> <p>Sąd Apelacyjny w Lublinie po rozpoznaniu zażalenia oskarżyciela postanowieniem z dnia 13 września 2011 r. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.</p> <p>Sąd Okręgowy w dniu 24 stycznia 2012 r. zwrócił prokuratorowi akta sprawy w celu usunięcia istotnych braków śledztwa – wnosząc o przedstawienie dowodów na to, że czyny opisane w akcie oskarżenia stanowią zbrodnię przeciwko ludzkości.</p> <p>Prokurator złożył w dniu 30 stycznia 2012 r. zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Okręgowego, domagając się uchylenia postanowienia oraz o merytoryczne rozpoznanie sprawy.</p> <p>W dniu 15 lutego 2012 r. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.</p> <p>W Oddziałowej Komisji w Warszawie prowadzone było śledztwo mające na celu uzupełnienie aktu oskarżenia zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 24 stycznia 2012 r.</p> <p>W dniu 26 lutego 2015 r. został skierowany w tej sprawie kolejny akt oskarżenia – patrz. Nr 322</p>
65	S 87/06/ZK Sn 81/07/Zk/Sz	<p>280. Akt oskarżenia przeciwko Lechowi K., Janowi K. i Mieczysławowi B.</p> <p>W dniu 24 stycznia 2011 r. prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie skierował do sądu akt oskarżenia przeciwko Lechowi K., Janowi K. i Mieczysławowi B.</p> <p>Lecha K. oskarżono o to, iż w dniu 12 grudnia 1981 r., w Gorzowie Wielkopolskim, jako Komendant Wojewódzki MO, wydał 65 decyzji o internowaniu 65 osób, powołując się na art. 42 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego, w sytuacji kiedy taki akt prawny nie został prawnie opublikowany. W ten sposób pozbawił pokrzywdzonych wolności na okres od kilkunastu dni do kilku miesięcy.</p> <p>Janowi K. zarzucono, iż jako Zastępca Komendanta Wojewódzkiego MO, w dniu 15 grudnia 1981 r., w Gorzowie Wielkopolskim wydał</p>

		<p>dwie decyzje o internowaniu, opierając się na przepisach opisanego wyżej dekretu, w wyniku czego doprowadził do pozbawienia wolności dwóch osób, przez okres kilku miesięcy</p> <p>Mieczysławowi B. zarzucono, iż działając jako Zastępca Komendanta Wojewódzkiego MO ds. Służby Bezpieczeństwa, w dniu 12 grudnia i w dniach następnym podpisał, w oparciu o ten sam dekret, który opisano wyżej, 7 decyzji o internowaniu, wskutek czego doprowadził do pozbawienia wolności 7 osób przez okres od kilku dni do kilku miesięcy.</p> <p>Czyny zarzucone oskarżonemu w akcie oskarżenia zostały opisane w art. 231 § 1 kk w zbiegu z art. 189 § 2 kk, w związku z art. 11 § 2, w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. NR 63 poz. 424 z 2007 r.)</p> <p>Postanowieniem z dnia 15 września 2011 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim zawiesił postępowanie w stosunku do Lecha K. z uwagi na zły stan zdrowia oskarżonego. Na postanowienie to złożył zażalenie prokurator, jednak Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 3 listopada 2011 r., zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.</p> <p>W dniu 11 maja 2012 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim wydał postanowienie na mocy którego wyłączył i pozostawił do odrębnego rozpoznania (po uprzednim dołączeniu do sprawy już zawieszony oskarżonego Lecha K.) sprawę dotyczącą oskarżonego Mieczysława B. Sprawę przeciwko Janowi K. sąd postanowił prowadzić pod dotychczasową sygnaturą.</p> <p>Na podstawie art. 22 § 1 kpk sąd zawiesił postępowanie co do oskarżonego Mieczysława B., ze względu na zaistnienie trwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania przeciwko temu oskarżonemu. Biegły medyk sądowy orzekł, iż Mieczysław B. ze względu na ogólny stan zdrowia jest niezdolny do odbywania podróży z miejsca zamieszkania do sądu, wzięcia udziału w rozprawach i prowadzenia obrony przeciwko stawianym mu zarzutom, a także odbywania ewentualnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Niezdolność tę uznał za trwałą.</p> <p>W dniu 15 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlk. uznał Jana K. winnym tego, że w dniu 15 grudnia 1981 r. wydał bezprawne decyzje o internowaniu Anny M. oraz Mariana Ireneusza Sz. pozbawiając ich w ten sposób wolności na okres powyżej 7 dni, co stanowiło zbrodnię komunistyczną, będącą jednocześnie zbrodnią przeciwko ludzkości. Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną, w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, zawieszając jej wykonanie na okres 5 lat. Ponadto sąd wymierzył Janowi K. karę grzywny w wysokości 100 stawek po 20 zł. każda.</p> <p>Wyrok nie jest prawomocny.</p>
66	S 30/06/Zk Sn 232/05/Zk/Rz	<p>305. Akt oskarżenia przeciwko Józefowi K.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Rzeszowie w dniu 29 października 2013 r. skierował do Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko Józefowi K.</p> <p>Prokurator zarzucił Józefowi K., że w dniu 12 grudnia 1981 r. w Rzeszowie, jako Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej w Rzeszowie, przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że powołując się na nieistniejący dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego wydał decyzje o internowaniu 82 osób, czym doprowadził do ich bezprawnego, długotrwałego pozbawienia wolności w Ośrodkach Odosobnienia w Załężu i w Nisku (woj. podkarpackie).</p> <p>Czyny zarzucane Józefowi K. zostały zakwalifikowane przez prokuratora jak przestępstwa opisane w art. 165 §2 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN-KŚZpNP.</p> <p>Sąd Rejonowy w Cieszynie wyrokiem z dnia 20 października 2016 r. uznał oskarżonego winnym 63 czynów spośród zarzuczanych mu aktem oskarżenia 82 czynów. W stosunku do części czynów objętych aktem oskarżenia sąd orzekł, iż karalność ich uległa przedawnieniu.</p>

		Sąd przyjął za możliwe pociągnięcie do odpowiedzialności karnej Józefa K. za czyny popełnione w okresie od 12 grudnia do 16 grudnia 1981 r. i uznając, iż przypisane czyny zostały popełnione w tzw. „ciągu przestępstw” sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności. Orzekł także podanie wyroku do publicznej wiadomości.
67	S 50/07/ZK SN 257/07/Zk/Gd	<p>307. Akt oskarżenia przeciwko Onufremu S.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Gdańsku w dniu 30 grudnia 2013 r. skierował do Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko Onufremu S.</p> <p>Prokurator zarzucił Onufremu S., że w okresie po 12 grudnia 1981 r. we Włocławku, jako Komendant Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej we Włocławku, przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że powołując się na nieistniejący dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. <i>o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego</i> wydał decyzje o internowaniu 25 osób, czym doprowadził do ich bezprawnego, długotrwałego pozbawienia wolności przez okres dłuższy niż 7 dni.</p> <p>Czyny zarzucane Onufremu S. zostały zakwalifikowane przez prokuratora jak przestępstwa opisane w art. 165 §2 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN-KŚZpNP i art. 4 §1 kk.</p> <p>Na podstawie art. 335 § 1 kpk prokurator wniósł o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, gdyż okoliczności popełnienia przestępstw zagrożonych karą nieprzekraczającą 10 lat pozbawienia wolności nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Prokurator wniósł także o orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym niżej wymienionych kar:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na podstawie art. 32 pkt 3 kk za każde z 25 zarzuczanych mu przestępstw opisanych w punktach od 1 do XXV na podstawie art. 165 §2 ustawy kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 roku w zw. z art. 2 ust 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu /Dz.U Nr 155, póź. 1016 z późn. zm./i art. 4 § 1 kk - 1 roku pozbawienia wolności, - na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na podstawie art. 69 § 1 i art. 70 §1 pkt 1 kk na okres 5 lat, - grzywny na podstawie art. 71 § 1kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w wysokości 100 stawek dziennych po 40 zł każda stawka.
68	S 17/06/Zk Sn 281/06/ZK/Po	<p>308. Akt oskarżenia przeciwko Aleksandrowi B.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu w dniu 31 grudnia 2013 r. skierował do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze akt oskarżenia przeciwko Aleksandrowi B.</p> <p>Prokurator zarzucił Aleksandrowi B., że w okresie od 12 do 14 grudnia 1981 r. we Zielonej Górze, jako Komendant Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej, przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że powołując się na nieistniejący dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. <i>o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego</i> wydał decyzje o internowaniu 40 osób, czym doprowadził do ich bezprawnego, długotrwałego pozbawienia wolności przez okres</p>

		<p>dłuższy niż 7 dni.</p> <p>Czyny zarzucane Aleksandrowi B. zostały zakwalifikowane przez prokuratora jak przestępstwa opisane w art. 189 § 2 kk z w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN-KŚZpNP.</p> <p>Sąd Rejonowy w Zielonej Górze postanowieniem z dnia 2 czerwca 2015 r. zawiesił postępowanie karne wobec Aleksandra B. z uwagi na jego stan zdrowia, który nie pozwalał mu na branie udziału w toczącym się postępowaniu.</p> <p>Dnia 19.11.2015 r. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonego wobec jego śmierci.</p>
69	<p>S 4/14/Zk</p> <p>Sn 15/14/Zk/Wa</p>	<p>314. Akt oskarżenia przeciwko Stanisławowi W.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie w dniu 30 czerwca 2014 r. skierował do Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie akt oskarżenia przeciwko płk w st. spocz. Stanisławowi W.</p> <p>Prokurator zarzucił Stanisławowi W., że w okresie od dnia 27 marca 1982 r. do dnia 3 kwietnia 1982 r. w Rzeszowie, będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego – Szefem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Rzeszowie, wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi opieki nad osobą pozbawioną wolności i niezwłocznego uchylenia środka zapobiegawczego ze względu na stwierdzone orzeczeniami lekarskimi, fakty przeciwwskazań medycznych do dalszego pozostawiania Mieczysława R. w areszcie, bez stałej opieki medycznej, stanowiące zagrożenie dla życia i zdrowia osadzonego, nie dopełnił swoich obowiązków, i nie wyraził zgody na prezentowane przez prokuratora referenta Tadeusza C. stanowisko w sprawie konieczności uchylenia aresztu pokrzywdzonego, przez co bezprawnie pozbawił go wolności, w sposób połączony ze szczególnym udźwężeniem polegający na kontynuowaniu osadzenia, chorego i wymagającego pilnej pomocy medycznej, w areszcie śledczym. Naraził w ten sposób Mieczysława R. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu albo utraty życia, co stanowi zbrodnię komunistyczną w formie stosowania represji wobec jednostki i naruszenie prawa człowieka do wolności i bezpieczeństwa osobistego oraz humanitarnego traktowania osób pozbawionych wolności, a także zbrodnię przeciwko ludzkości w postaci poważnego prześladowania osób z powodu przynależności do określonej grupy politycznej - tj. o przestępstwo określone w art. 165§ 2 kk z 1969 r. w zb. z art. 160 § 2 kk z 1969 r. w zw. z art. 10 § 2 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 § 1 kk z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.</p> <p>W 1982 r. płk w st. spocz. Stanisław W. był Szefem Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Rzeszowie. Jako szef tej jednostki nadzorował czynności w śledztwie powierzonym Wydziałowi Śledczemu KWMO w Przemyślu przez podprokuratora Tadeusza C. w sprawie przeciwko Mieczysławowi R.</p> <p>Z akt prowadzonego wówczas śledztwa wynika, iż Mieczysław R. został zatrzymany w dniu 21.03.1982 r. przy Bazylice Katedralnej w Przemyślu przez funkcjonariuszy MO w Przemyślu, a następnie osadzony w areszcie KW MO w Jarosławiu. W dniu 23.03.1982r. Wojskowa Prokuratura Garnizonowa w Rzeszowie wszczęła, prowadzone w trybie doraźnym, śledztwo. Prowadzenie śledztwa w całości powierzono Wydziałowi Śledczemu KW MO w Przemyślu.</p> <p>W dniu 23.03.1982r. Tadeusz C. podprokurator WPG w Rzeszowie przedstawił Mieczysławowi R. <i>zarzut</i>, że: „w dniu 21.03.1982r. w Przemyślu w miejscowej Bazylice Katedralnej rozpowszechniał nielegalne wydawnictwa zawieszono NSZZ „Solidarność” zawierające fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny lub rozruchy, tj. o przestępstwo z art. 48 ust. 4 w zw. z art. 48 ust. 2 Dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym”.</p> <p>W dniu 23.03.1982r. podprokurator Tadeusz C. wydał również postanowienie o tymczasowym aresztowaniu Mieczysława R. do dnia 21.06.1982 r.</p>

		<p>Po przewiezieniu do Aresztu Śledczego Rzeszów <i>Zależę</i> Mieczysław R. został osadzony w wieloosobowej celi tzw. „przejściowej”, w której osadzonych było około 12 aresztowanych. Pokrzywdzony był badany kilkakrotnie przez biegłych lekarzy, którzy stwierdzali, iż jego stan fizyczny i psychiczny nie pozwala na jego dalsze przebywanie w areszcie i zalecali umieszczenie go w szpitalu psychiatrycznym. Zaleceń tych służba więzienna jednak nie wykonała ze względu na brak zgody Wojskowej Prokuratury Garnizonowej</p> <p>Jak wynika z relacji osadzonych w tej samej celi razem z pokrzywdzonym aresztantów: od samego początku pobytu w Rzeszowie <i>Zależy</i> Mieczysław R. zdradzał objawy zaburzeń psychicznych i niedostosowania do warunków izolacji. Miał urojenia, nie przyjmował posiłków, był ogólnie wyczerpany, dokonywał samouszkodzeń, a tym samym był osobą uciążliwą dla pozostałych osadzonych w tej samej celi, których reakcje były zróżnicowane. Jedni z empatią podchodzili do jego sytuacji, próbowali udzielać mu pomocy, informowali funkcjonariuszy służby więziennej o niepokojących objawach w jego zachowaniu. Inni próbowali uciszać Mieczysława R. przemocą. Marek K., Mariusz K., Mirosław G. i Jan K. w okresie od 27 marca do 3 kwietnia 1982r. wzięli udział w pobiciu współosadzonego w celi Mieczysława R., <i>który w wyniku zadanych mu wielokrotnie rękami, nogami oraz taboretami uderzeń po całym ciele, a także przewracania na posadzkę i twarde przedmioty na niej się znajdujące, narażony został na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.</i></p> <p>Nie zapewnienie pokrzywdzonemu należytej opieki medycznej, w powiązaniu z przestępnymi działaniami podejmowanymi wobec jego osoby przez 4 współwięźniów doprowadziło do zgonu Mieczysława R. w Areszcie Śledczym Rzeszów <i>Zależy</i>.</p> <p>Postępowanie w sprawie śmierci Mieczysława R. zostało umorzone postanowieniem Prokuratury Rejonowej w Rzeszowie z dnia 03.07.1982 r. wobec braku dostatecznych dowodów zaistnienia przestępstwa.</p> <p>Po podjęciu na nowo umorzonego śledztwa w sprawie śmierci Mirosława R., przeprowadzone w toku tego postępowania czynności pozwoliły na skierowanie w dniu 22.06.1992 r. aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego w Rzeszowie przeciwko 4 współosadzonym z pokrzywdzonym w celi. Oskarżono ich o udział w jego pobiciu.</p> <p>Z akt tego postępowania oraz zeznań świadka wynika, iż w toku prowadzenia tego śledztwa, nie rozważano kwestii niedopełnienia obowiązków przez prokuratora i bezprawnego utrzymania tymczasowego aresztu oraz narażenia Mieczysława R. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Z akt osobowych prokuratora Tadeusza C. jak i Stanisława W. również wynika, iż w zakresie dot. stosowania i utrzymania tymczasowego aresztowania wobec pokrzywdzonego nie toczyło się przeciwko nim żadne postępowanie karne.</p> <p>W dniu 20 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uniewinnił oskarżonego.</p>
70	S 44/05/Zk Sn 387/05/Zk/Bi	<p>315. Akt oskarżenia przeciwko Sylwestrowi R.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Białymstoku w dniu 31 lipca 2014 r. skierował do Sądu Rejonowego w Białymstoku akt oskarżenia przeciwko Sylwestrowi R.</p> <p>Prokurator zarzucił Sylwestrowi R., że w okresie od 13 do 16 grudnia 1981 r., jako Komendant Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Białymstoku, przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że powołując się na nieistniejący dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. <i>o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego</i> wydał decyzje o internowaniu 55 osób, czym doprowadził do ich bezprawnego, długotrwałego pozbawienia wolności przez okres dłuższy niż 7 dni.</p> <p>Czyny zarzucane Sylwestrowi R. zostały zakwalifikowane przez prokuratora jak przestępstwa opisane w art. 231 § 1 kk w zb. z art.</p>

		189 § 1 i 2 kk z w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN-KŚZpNP. Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r. uznał oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszania.
71	S 9/05/Zk Sn 188/05/Zk/Po	317. Akt oskarżenia przeciwko Zenonowi J. Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu w dniu 19 listopada 2014 r. skierował do Sądu Rejonowego w Koninie akt oskarżenia przeciwko Zenonowi J. Prokurator zarzucił podejrzanemu, iż w okresie od 13 do 16 grudnia 1981 r., jako Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej w Koninie, przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że powołując się na nieistniejący dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. <i>o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego</i> wydał decyzje o internowaniu 33 osób, czym doprowadził do ich bezprawnego, długotrwałego pozbawienia wolności przez okres dłuższy niż 7 dni. Czyny zarzucane Zenonowi J. zostały zakwalifikowane przez prokuratora jako przestępstwa opisane w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk z w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN-KŚZpNP. Sąd Rejonowy w Koninie, postanowieniem z dnia 28 lipca 2015 r. zawiesił postępowanie w sprawie przeciwko Zenonowi J. wskazując, iż ze względu na zły stan zdrowia jest on trwale niezdolny do uczestniczenia w czynnościach procesowych.
72	S 24/06/ZK Sn 242/06/Zk/Rz	320. Akt oskarżenia przeciwko Marianowi O. Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Rzeszowie w dniu 15 stycznia 2015 r. (akt oskarżenia z dnia 14.01.2015) skierował do Sądu Rejonowego w Krośnie, akt oskarżenia przeciwko Marianowi O. Prokurator zarzucił podejrzanemu, iż w okresie od 12 grudnia 1981 r. do 22 lipca 1982 r., jako Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej w Krośnie, przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, że powołując się na nieistniejący dekret z dnia 12 grudnia 1981 r. <i>o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego</i> , wydał decyzje o internowaniu lub aprobował takie decyzje wydane przez swego Zastępcę do Spraw Służby Bezpieczeństwa, 69 osób, czym doprowadził do ich bezprawnego, długotrwałego pozbawienia wolności przez okres dłuższy niż 7 dni. Ponadto usiłował bezprawnie zatrzymać i pozbawić wolności w dniu 12 grudnia 1981 r. w Krośnie, Piotra K. Przewodniczącego Delegatury NSZZ „Solidarność” w Sanoku. Zamierzonego skutku jednak nie osiągnął, bowiem Piotr K. ukrył się przed organami ścigania. Czyny zarzucane Zenonowi J. zostały zakwalifikowane przez prokuratora jako przestępstwa opisane w art. 231 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk z w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN-KŚZpNP
73	S 37/12/ZK Sn 60/10/Zk/Wa	322. Akt oskarżenia przeciwko Tadeuszowi G., Markowi K., Wiesławowi S. Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie w dniu 26 lutego 2015 r. skierował do Sądu Rejonowego w Radomiu akt oskarżenia przeciwko Tadeuszowi G., Markowi Januszowi K. - funkcjonariuszom Wydziału III Departamentu IIIA MSW oraz Wiesławowi Andrzejowi S. - funkcjonariuszowi Wydziału IIIA KWMO w Radomiu.

		<p>Oskarżonym zarzucono popełnienie w okresie w okresie od 19 do 21 października 1981 r. w Radomiu, Sn zbrodni komunistycznej i zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na przekroczeniu uprawnień służbowych, w związku z opracowaniem i wdrożeniem kombinacji operacyjnej, zmierzającej bezpośrednio do podstępного podania działaczce NSZZ „Solidarność”, Annie Walentynowicz środka farmakologicznego o nazwie „Furosemidum”, za pośrednictwem tajnego współpracownika posługującego się pseudonimem „Karol”. Akcja miała na celu co najmniej ograniczenie możliwości poruszania się przez wymienioną i uniemożliwienia jej odbywania spotkań z załogami zakładów pracy. Podjęte działania narażały pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu albo utraty życia.</p> <p>Oskarżonym zarzucono nadto popełnienie przestępstwa wzięcia udziału w związku mającym na celu popełnienie przestępstwa. Czyny zarzucane oskarżonym zostały zakwalifikowane przez prokuratora jak przestępstwa opisane w art. 231 § 1 kk w zbiegu z art. 13 § 1 w zw. z art. 160 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz w art. 258 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN – KŚZpNP.</p> <p>Zarzucane oskarżonym przestępstwa zagrożone są karami pozbawienia wolności do 5 lat.</p> <p>Oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów.</p>
74	Sn 106/13/ZK/Po S 115/12/Zk	<p>324. Akt oskarżenia przeciwko Józefie S.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu w dniu 24 marca 2015 r. skierował do Sądu Rejonowego w Nowej Soli Ośrodek Zamiejscowy we Wschowie akt oskarżenia przeciwko Józefie S., zarzucając jej, że w dniu 12 grudnia 1981 r. we Wschowie, jako funkcjonariuszka MO w stopniu plutonowego, dopuściła się zbrodni komunistycznej, będącej jednocześnie zbrodnią przeciwko ludzkości, polegającej na przekroczeniu swoich uprawnień służbowych względem zatrzymanego działacza „Solidarności” Władysława S., poprzez nakazanie mu przez pięć minut robienia „żabek” i śmianie się z tego, co stanowiło wyraz represji polegającej na naruszaniu prawa do humanitarnego traktowania w trakcie zatrzymania oraz działalnie na szkodę interesu prywatnego i prześladowanie ze względów politycznych.</p> <p>Władysław S. został wcześniej pobity w trakcie aresztowania, wywleczony z domu, pomimo 20 stopni mrozu, w samej bieliźnie. W takim stanie znalazł się na komendzie MO we Wschowie, gdzie miało miejsce zdarzenie, którego dotyczy niniejszy akt oskarżenia.</p> <p>Czyn zarzucony oskarżonej został zakwalifikowany przez prokuratora, jako przestępstwo opisane w art. 231 § 1 kkw zw. z art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN-KŚZpNP.</p> <p>W dniu 27 października 2015 r. Sad Rejonowy we Wschowie wydał wyrok w sprawie Józefy S. stwierdzając, iż dopuściła się ona tylko czynu z art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN – KŚZpNP i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej. Orzeczenie jest nieprawomocne. Prokurator wystąpił do sądu z wnioskiem o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku w tej sprawie.</p>
75	S 2/14/Zi/54-55 Sn 2/14/Zi/54-55/Wa	<p>327. Akt oskarżenia przeciwko Krzysztofowi G.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie w dniu 17 czerwca 2015 r., skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa akt oskarżenia przeciwko Krzysztofowi G.</p> <p>Prokurator zarzucił oskarżonemu, że jako funkcjonariusz byłego Departamentu I MSW, nie będąc do tego uprawnionym, usunął i uchylał się od przekazania posiadanej dokumentacji z czynności operacyjnych prowadzonych przez funkcjonariuszy Departamentu I MSW w okresie od 1981 do 1988 r. w postaci 185 stron raportów ze spotkań i rozmów i innych dokumentów, podlegających przekazaniu do zasobu archiwalnego IPN- KŚZpNP w Warszawie.</p>

		<p>Czyny zarzucone Krzysztofowi G., zostały zakwalifikowane przez prokuratora jako przestępstwa opisane w art. 54 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o IPN-KŚZpNP.</p> <p>W dniu 28 października 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa wydał postanowienie na mocy którego zawiesił postępowanie w sprawie Krzysztofa G. Zdaniem sądu stan zdrowia oskarżonego stanowi długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania , co zgodnie z art. 22 § 1 kpk uzasadnia zwieszenie postępowania.</p>
76	<p>S 22/15/Zk</p> <p>Sn 196/15/Zk/Sz</p>	<p>328. Akt oskarżenia przeciwko Sławomirowi O.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie w dniu 18 czerwca 2015 r., skierował do Sądu Rejonowego w Sieradzu akt oskarżenia przeciwko Sławomirowi O.</p> <p>Prokurator zarzucił oskarżonemu, że iż w dniach 12 - 17 grudnia 1981 r., w Sieradzu, jako Komendant Wojewódzki MO, wydał 27 decyzji o internowaniu 27 osób, powołując się na art. 42 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego, w sytuacji kiedy taki akt prawny nie został prawnie opublikowany. W ten sposób pozbawił pokrzywdzonych wolności na okres od kilkunastu tygodni do kilku miesięcy.</p> <p>Czyny zarzucone Sławomirowi O. w akcie oskarżenia zostały opisane w art. 231 § 1 kk w zbiegu z art. 189 § 2 kk, w związku z art. 11 § 2, w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155 poz. 1016)</p> <p>Sąd Rejonowy w Sieradzu wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. uznał oskarżonego winnym popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów i skazał go na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Ponadto sąd orzekł karę grzywny w wysokości 900 zł. i zobowiązał oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonych na łamach gazety lokalnej Dziennik Łódzki w terminie do 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, w wydaniu sobotnio – niedzielnym, na pierwszej stronie, czcionką 10.</p>
77	<p>S 2/15/ZK</p> <p>Sn 121/15/Zk/Rz</p>	<p>329. Akt oskarżenia przeciwko Janowi Ż.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Rzeszowie w dniu 24 czerwca 2015 r., skierował do Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko Janowi Ż.</p> <p>Prokurator zarzucił oskarżonemu, że w dniach okresie od grudnia 1981 r. do listopada 1982 r., w , jako Zastępca Komendant Wojewódzkiego MO ds. Służby Bezpieczeństwa, działając wspólnie i w porozumieniu z Komendantem Wojewódzkim MO w Krośnie i nieustalonymi co do liczby i tożsamości funkcjonariuszami MO, podczas i w związku z urzędowaniem, pozbawił wolności lub usiłował pozbawić wolności (1 osoba) łącznie 55 osób, na podstawie wydanych przez Komendanta Wojewódzkiego Decyzji o ich internowaniu. Decyzje wydano powołując się na art. 42 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego, w sytuacji kiedy taki akt prawny nie został prawnie opublikowany. Pokrzywdzeni byli pozbawieni wolności na okres od kilku tygodni do kilku miesięcy.</p> <p>Jan Ż. mimo braku podstaw faktycznych i prawnych do zatrzymania tych osób, opracowywał kryteria typowania osób do internowania, a następnie brał udział w ich typowaniu, poprzez zatwierdzenie list osób przewidzianych do internowania oraz wnioskując o ich izolację oraz planując przedsięwzięcia do realizacji tych internowań.</p>

		<p>Czyny zarzucone Janowi Ż. w akcie oskarżenia zostały opisane w art. 231 § 1 kk w zbiegu z art. 189 § 2 kk, w związku z art. 11 § 2, w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 63 z 2007 r. poz. 424 j.t. z późniejszymi zmianami)</p>
78	<p>S 54/10/Zk</p> <p>Sn 58/09/Zk/Wa/Bi</p>	<p>331. Akt oskarżenia przeciwko Stanisławowi K.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Białymstoku w dniu 30 czerwca 2015 r., skierował do Sądu Rejonowego w Ciechanowie akt oskarżenia przeciwko Sławomirowi O.</p> <p>Prokurator zarzucił oskarżonemu, że iż w dniach 13 grudnia 1981 r. – 14 maja 1982 r. w Ciechanowie, jako Komendant Wojewódzki MO, wydał 25 decyzji o internowaniu 25 osób, powołując się na art. 42 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego, w sytuacji kiedy taki akt prawny nie został prawnie opublikowany. W ten sposób pozbawił pokrzywdzonych wolności na okres od kilku dni do kilku miesięcy.</p> <p>Czyny zarzucone Stanisławowi K. w akcie oskarżenia zostały opisane w art. 231 § 1 kk w zbiegu z art. 189 § 2 kk, w związku z art. 11 § 2, w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155 poz. 1016)</p> <p>W dniu 3.12. 2015 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie ogłosił wyrok bez przeprowadzenia rozprawy, ponieważ oskarżony przyznał się do popełnienia czynów zarzucanych mu przez prokuratora. Oskarżonemu wymierzono karę łączną w wysokości 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat. Orzeczono także grzywnę w wysokości 3000 zł oraz w ramach zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, nakazano zapłatę 2000 zł na rzecz jednego z pokrzywdzonych, a nadto poniesienie opłat i kosztów procesu. Wyrok podano także do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie w gazecie „Czas Ciechanowa”.</p>
79	<p>S 20/15/Zk</p> <p>Sn 250/06/Zk/Sz</p>	<p>332. Akt oskarżenia przeciwko Czesławowi R.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie w dniu 4 listopada 2015 r., skierował do Sądu Rejonowego w Skierniewicach akt oskarżenia przeciwko Czesławowi R.</p> <p>Prokurator zarzucił oskarżonemu, że nie później niż do 12 grudnia 1981 r., jako Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej w Skierniewicach, a tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał decyzje o internowaniu 36 osób, powołując się na przepisy nieistniejącego aktu prawnego w postaci dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. „o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego”, a w konsekwencji bezprawnie pozbawił wolności pokrzywdzonych na okres powyżej 7 dni, co stanowiło formę represji i poważnego prześladowania z powodu ich przynależności do określonej grupy społeczno-politycznej.</p> <p>Czesławowi R. grozi kara do 10 lat pozbawienia wolności. Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Wyjaśnił, że wydając decyzje o internowaniu 36 osób był przekonany, że działał zgodnie z obowiązującym wówczas prawem, a ponadto wykonywał rozkazy przełożonych.</p>

		<p>Czyny zarzucone Sławomirowi O. w akcie oskarżenia zostały opisane w art. 231 § 1 kk w zbiegu z art. 189 § 2 kk, w związku z art. 11 § 2, w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155 poz. 1016)</p>
80	<p>S 12/15/Zk</p> <p>Sn 44/07/Zk/Sz</p>	<p>333. Akt oskarżenia przeciwko Zdzisławowi W.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie w dniu 16 listopada 2015 r., skierował do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim akt oskarżenia przeciwko Zdzisławowi W., byłemu Komendantowi Wojewódzkiemu Milicji Obywatelskiej w Piotrkowie Trybunalskim.</p> <p>Prokurator zarzucił oskarżonemu, że w nocy z 12 na 13 grudnia 1981 r. w Piotrkowie Trybunalskim, jako Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej, a tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał decyzje o zatrzymaniu i internowaniu 36 osób, ówczesnych działaczy związku zawodowego NSZZ „Solidarność”, powołując się na przepisy nieistniejącego aktu prawnego w postaci dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. „o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego”. W konsekwencji bezprawnie pozbawił wolności pokrzywdzonych na okres powyżej 7 dni, co stanowiło formę represji i poważnego prześladowania z powodu ich przynależności do określonej grupy społeczno-politycznej.</p> <p>Zdzisławowi W. grozi kara do 10 lat pozbawienia wolności. Oskarżony przyznał się do podpisania wszystkich decyzji o internowaniu. Wyjaśnił, że wydając decyzje o internowaniu 36 osób był przekonany, że działał zgodnie z obowiązującym wówczas prawem, a ponadto wykonywał rozkazy przełożonych.</p> <p>Czyny zarzucone Sławomirowi O. w akcie oskarżenia zostały opisane w art. 231 § 1 kk w zbiegu z art. 189 § 2 kk, w związku z art. 11 § 2, w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155 poz. 1016)</p> <p>W dniu 7 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim uznał Zdzisława W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat i 7000 zł grzywny oraz orzekł obowiązek przeproszenia przez oskarżonego wszystkich pokrzywdzonych na łamach „Dziennika Łódzkiego”. Wyrok zapadł w wyniku dobrowolnego poddania się karze i został zaakceptowany przez wszystkie osoby pokrzywdzone.</p>
81	<p>S 11.2015.Zk</p> <p>Sn 34.2007.Zk.Sz</p>	<p>337. Akt oskarżenia przeciwko Józefowi S. oraz Jerzemu W.</p> <p>Prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Szczecinie w dniu 23 września 2016 r., skierował do Sądu Rejonowego akt oskarżenia przeciwko Józefowi S. (byłemu Komendantowi Wojewódzkiemu Milicji Obywatelskiej w Kaliszu) i Jerzemu W. (byłemu Zastępcy Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej do Spraw Służby Bezpieczeństwa w Kaliszu)</p> <p>Prokurator zarzucił Józefowi S., że w okresie od 12 do 16 grudnia 1981 r. w Kaliszu, jako Komendant Wojewódzki Milicji Obywatelskiej, a tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał</p>

		<p>decyzje o zatrzymaniu i internowaniu 46 osób, ówczesnych działaczy opozycji, w większości należących do związku zawodowego NSZZ „Solidarność”, powołując się na przepisy nieistniejącego aktu prawnego w postaci dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. „o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego”. W konsekwencji bezprawnie pozbawił wolności pokrzywdzonych na okres trwający od kilku dni do kilku miesięcy, co stanowiło formę represji i poważnego prześladowania z powodu ich przynależności do określonej grupy społeczno-politycznej.</p> <p>Prokurator zarzucił Jerzemu W., że w okresie od 12 do 15 grudnia 1981 r. w Kaliszu, jako Zastępca Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej do Spraw SB, a tym samym funkcjonariusz państwa komunistycznego, przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że wydał decyzje o zatrzymaniu i internowaniu 5 osób, ówczesnych działaczy opozycji, w większości należących do związku zawodowego NSZZ „Solidarność”, powołując się na przepisy nieistniejącego aktu prawnego w postaci dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. „o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego”. W konsekwencji bezprawnie pozbawił wolności pokrzywdzonych na okres trwający od 13 do 24 grudnia 1981 r., co stanowiło formę represji i poważnego prześladowania z powodu ich przynależności do określonej grupy społeczno-politycznej.</p> <p>Czyny zarzucone oskarżonym w akcie oskarżenia zostały opisane w art. 231 § 1 kk w zbiegu z art. 189 § 2 kk, w związku z art. 11 § 2, w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155 poz. 1016)</p>
--	--	---